Da Nr. 16

SPECIALUDGAVE AF „BERLINER ILLUSTRIRTE ZEITUNG“ · 2. NOVEMBER HEFTE 1940

Belgien Fr. 2.— / Böhmen-Mähren Kr. 2.50 / Bulgarien Lewa 10.— / Danmark 50 Øre / Finland mk. 4.50 / Frankrig Fr. 3.— / Grækenland Drs. 11.— / Italien Lire 2.— / Jugoslavien Dinar 5.— / Holland 20 Cents / Norge 45 Øre / Portugal Esc. 2.50 / Rumænien Lei 16.— / Sverige 50 Øre / Svejts 45 Cent. / Slovakiet Ks. 2.50 / Spanien Pts. 1.50 / Tyrkiet Piaster 15.— / Ungarn 36 Filler / Amerika 10 Cents

Signal

Universitetsbiblioteket i Tromsø

Det historiske Møde i Florens!

Til vor Billedreportage

Krig in Ørkenen

Umiddelbart under Maskinen det skummende Hav. Flyvehøjde knap et Par Meter: her finder Englænderen os ikke. Fra Førerrummet afsøger man omhyggeligt Horisonten. Ved Siden af Radiotelegrafisten ligger der en Kikkert. Passagererne: Mænd, der kunde se ud til at have deres Uniformer i den lille Kuffert foroven. I Bagagenettet et Par Tropehjelme. Afrikaflyvning!

„Sono stupidi, gli inglesi!" siger Flyverkaptajnen leende. „Vi flyver nu hver eneste Dag, og vi har knapt nok maattet ændre Flyvetiderne, vi har højst maattet flyve en halv Time i Siksak, naar vi havde faaet noget i Sigte. Og dog kom vi lige tæt forbi Malta. Og hver Gang naaede vi frem . . .

Ganske vist", her gjorde han en uforlignelig Armbevægelse, „ganske vist: Havet er stort — ikke naar man blot sidder hjemme og stikker smaa Flag i et Landkort, men naar man som en lille Prik flyver rundt i den store Virkelighed."

Jeg ser paa Uret. Jo, virkelig, det gaar nøjagtig efter „orario", efter Køreplanen. Kl. 8 var Omnibussen kørt fra Piazza Esedra. „Passagererne til Marsala og Tripoli Bengasi bedes tage Plads." Det lød helt som i Fredstid, kun at Pladserne ikke nu var optaget af et Rejsebureau, men af Luftfartsministeriet . . .

*

I en stejl Kurve op over de utallige hvide Huse i Tripolis og saa op over Palazzina, hvor Balbo boede i mange Aar. Var det ikke det Vindue, bag hvilket jeg en Gang spiste til Aften sammen med ham? Og her er Haven, der en Gang var Skuepladsen for fortryllende Fester. Saa ser man Via Balbia, Kystvejen fra Tunesien til Ægypten, som et hvidt Baand kantet med hvide Kolonihuse forsvinde i Horisonten: det skønneste Mindesmærke, Balbo kunde sætte sig selv.

Og der er Havnen allerede, fuld af Skibe, som alle er malet mørkegraa. De er lige naaet hertil fra Italien i Konvoj og losser nu. Et Par Krigsskibe, et snehvidt Hospitalsskib. Jeg ser det altsammen liggende foran mig, jeg sidder ved et lille Bord, og en Araber bringer Kaffe. Alt kan man faa i Nordafrika. Ogsaa Olie, Sæbe og Stoffer. Butikker og Lagre er fulde. De nyanlagte Farme i Djebel har allerede i lang Tid kunnet levere Korn — Præmier forøger Produktionslysten, og man er nu i Stand til stadig at kunne forsyne nye Omraader med Vand. Og dette Tripolis vilde man udsulte, som det triumferende hed i den engelske Presse i Juni Maaned. Og det fra Tunis, fra Havet og fra Ægypten. Italienerne kunde bare prøve at marchere ind i Orkenen, haanede man, det stod dem frit for.

*

De graa Skibe i Bengasi losser ikke blot Levnedsmidler. De bringer ogsaa svære, aflange Kasser, og de bliver heller ikke altid liggende i Havnen om Natten. Ofte indtræffer der et Telegram. Saa sejler de lidt ud paa Havet, omtrent til det bliver Morgen, og de engelske Bombemaskiner, som kommer hertil for at bombardere Ammunitionstransporterne fra Marsah Matruk, har gjort denne 1500 km lange Tur forgæves. Paa Vejen fra Via Balbia ostpaa mærker man allerede, at man nærmer sig Krigszonen. Ordonnanser og Motorcyklister jager forbi, for det meste er det Bersaglieri med flagrende Fjerbuske i 100 km Fart. Man træffer nu hyppigere Bilkolonner. I enhver ny By i Djebel er indrettet en vigtig Institution: en Generalstab, eller Journalisternes Lejr eller Forplejningsstationer eller Kommandoen for Flyvebaserne, ja endog Hovedkvarteret. Alt decentraliseret, alt langt fra hinanden.

Allerede igen et Ophold under min Nattekørsel. Jeg stiller min Vogn ind til Siden. Det er haabløst at ville køre videre, saa længe en „mørkelagt" Kolonne drager forbi som en Kæmpeslange. Lutter overdækkede Lastbiler. „Kig en Gang derind", siger min venlige Chauffør, da der er indtraadt en kort Standsning. Jeg trækker Presenningen til Side. Kameler! Kameler paa Lastbiler! Motoriserede Kameler! De hører til 2. libyske Division og bliver brugt til Patruljeridt.

*

En Gang var jeg med til saadan en libysk Divisions Fremrykning. Jeg skal aldrig glemme Synet heraf. Vi stod ved Morgengry paa et Højdedrag i Orkenen helt omgivet af „Wadis", udtørrede Flodlejer. Den første Solstraale brød lige igennem. I samme Øjeblik dukkede der rundt omkring Tusinder af smaa Prikker op, der paa nøjagtig samme Tid var ankommet fra alle Sider, skønt de var taget af Sted paa forskellig Tid og fra forskellige Lejre. Og straks efter var alt i Marchorden. Fortroppen dannedes af en bred Række Bersaglieri paa Motorcykler. Paa Vejen Lastbilkolonnerne og til højre og venstre det libyske Infanteri, hver Deling ført af en italiensk Løjtnant. Og mellem disse de mægtige sorte Silhouetter af de motoriserede Kanoner til Dækning af Flankerne: saadan skød dette mægtige Legeme sig uopholdeligt fremad gennem Orkenens Stepper, som om det kun havde drejet sig om Optagelse af en Massefilm.

Araberne lader sig ikke forstyrre af noget. Der nærmede sig et Par Flyvere med Maskingeværer: „Inschalla!" Straks smed Araberne sig ned paa Jorden og trak det graa Dække op over Ørerne. Under en Kamp er disse Tropper næsten ikke til at styre. Der er kun een Ting, som de ikke kan forstaa: hvorfor man lader de fangne Englændere leve og oven i Købet giver dem noget at spise. At faa dem til at forstaa det, var det vanskeligste ved det hele.

*

Derna. Tobrok. Bardia. De sidste Landsbyer før Grænsen. De engelske Flyvere kommer allerede ofte herover. Men selv her findes der endnu Kvinder, Embedsmændenes Koner, som vil blive hos deres Mænd. Jeg traf en ung Løjtnantsfrue, da jeg havde fotograferet Ruinerne af et bombarderet Hus, som der kun var blevet en Stump tilovers af med Bogstaverne INF. „Hvad mon de betyder?" spørger jeg hende. „Infermeria, Hospital, hed det engang. . ."

I stadig tættere Rækker tordner Kolonnerne forbi os. Forstærkning. Op af Or-

Forts. paa Side 31

COPYRIGHT 1940 BY DEUTSCHER VERLAG BERLIN

Over en bred, aaben Front drager de italienske Tropper gennem Ørkenen. Spor i Sandet, Spor af Panservogne, Lastvogne, Motorcykler og Rekognosceringsvogne kendetegner deres Vej. Soldaternes Spor vil en skønne Dag blive udslettet af Vinden, men deres Bedrifter bliver staaende i Historien

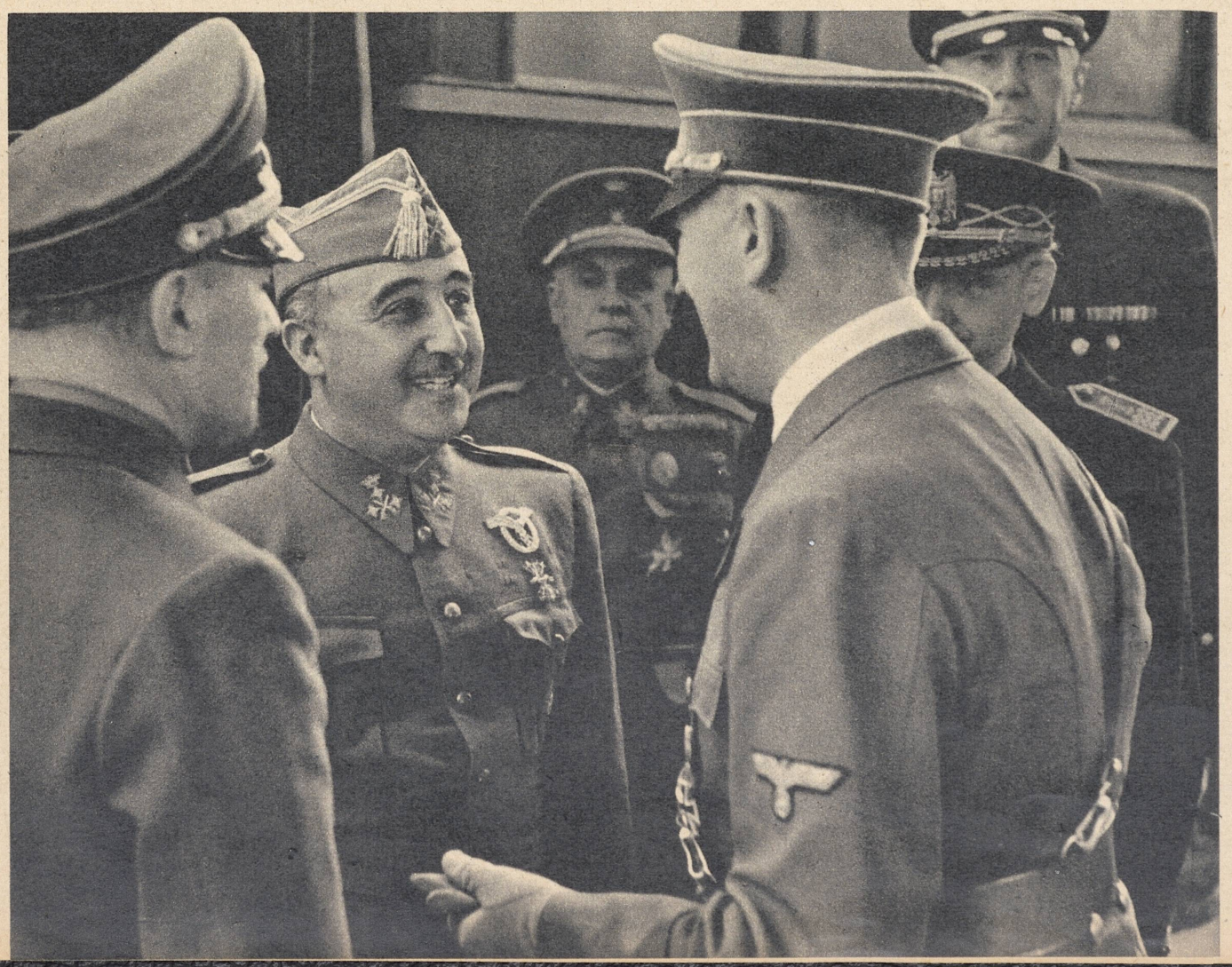

Den 23. Oktober 1940 fandt den venskabelige Sammenkomst mellem Føreren og den spanske Caudillo Sted ved den spansk-franske Grænse. Sted og Tid var et Udtryk for Europas totale Revolution. Generallissimus Franco (Billedet foroven) begyndte for flere Aar siden Kampen for Spaniens Uafhængighed i Tillid til Føreren og Il Duce. Hans Tillid blev dengang ikke skuffet. I Dag besegler Spanien Forbundet med Aksen. (Paa Billedet forneden til højre: den spanske Udenrigsminister Serrano Suñer og den tyske Ambassadør i Madrid v. Stohrer.)

En Oktoberdag i Frankrig

Paa den tredie Dag af Hitlers Rejse i Frankrig, den 24. Oktober 1940, startede ved Middagstid fra en Flyverlejr ved Biscayabugten en fire Motors Condor-Maskine paa en kort Flyvetur i nordlig Retning. Førerens Særtog var allerede før Daggry kørt fra Hendaye og maatte nu snart have naaet denne Dags Holdeplads, Montoire-sur le-Loir. Den tyske Udenrigsminister v. Ribbentrop, som endnu samme Morgen havde haft en anden vigtig Samtale med den spanske Udenrigsminister Serrano Suñer, fulgte efter i Flyvemaskine for rettidigt at kunne være paa det Sted, hvor den franske Statschef skulde modtages.

Den samme Fører-Maskine med den berømte Flyverkaptajn havde nøjagtigt for 14 Maaneder siden, nemlig den 24. August 1939, med den samme storartede Sikkerhed og Hurtighed sat Kursen over de vestrussiske Sletter mod Moskva, hvor Udenrigsministeren endnu samme Nat paa Førerens Vegne og i Nærværelse af Stalin undertegnede den tysk-russiske Pagt. Dengang havde den stolte Condor endnu været malet med en lys Crèmefarve med Højhedstegnene i et straalende rødt Felt. I Dag var den ligesom Luftvaabnets Broderfugle, der fløj ud over Atlanterhavets glitrende Flade til venstre, malet feltgraa med de sorthvide Hagekors.

Storpolitik midt under Krigen, en diplomatisk Rejse i Krigsomraadet, som Fjenden ikke vidste noget om, og som de tyske Besættelsestropper og den hjemlige Befolkning kun hist og her fik set et Lynglimt af, saadan var Førerrejsen i Frankrig i Oktober 1940, hvoraf den korte Flyvetime fra Biscaya til Loire gennem de drivende Skyer under den sydfranske Himmel var et lille Afsnit.

Hvad var der sket siden den foregaaende Dags Eftermiddag?

Efter en regnfuld Formiddag den 23. Oktober havde Baskerlandets uforligneligt skønne Landskab aabnet sig for vort Blik i næsten fuldkommen Klarhed. Derovre paa den anden Side af den lille Flod Bidassoa, ved Foden af den mørkeblaa Skygge fra Pyrenæernes

Fire Maaneder efter Vaabenstilstanden i Compiègne rakte det sejrrige Tysklands Fører og Marskal Pétain, Statschefen for det Frankrig, der kommer fra det alvorligste Nederlag, hinanden Haanden. Tyskere og Franskmænd, som var Vidner til den enestaaende Begivenhed paa Montoire-sur-le-Loir's lille Banegaard om Eftermiddagen den 24. Oktober, modtog et dybt Indtryk af dette Aarhundredes kontinentale Revision. „Af egen fri Vilje", sagde Marskallen bagefter, „har jeg taget mod Førerens Indbydelse. Jeg var ikke fra hans Side udsat for noget Diktat eller noget Pres. Der er fattet Beslutning om et Samarbejde mellem vore to Lande. Jeg har akcepteret Princippet, hvorefter det skal foregaa". (I Midten af Billedet: Rigsudenrigsminister von Ribbentrop)

Forbjerge, laa den lille spanske By Irun, hvorom der i sin Tid i Francos Uafhængighedskrig stod saa haard en Kamp, og som i Foraaret i Aar var blevet et Mekka for alle dem, der i den tolvte Time vilde flygte ud af Frankrig, lige indtil de første S.S.-Motorcyklister var kommet susende ad Landevejen fra Bordeaux gennem Biarritz og ned til Hendaye for der paa den franske Side af Broen ved Irun at lade Hagekorsflaget gaa til Tops.

Det vajer i Dag paa denne 23. Oktober stoltere end nogensinde, da den spanske Caudillos Særtog kører hen over Jernbanebroen og svinger de faa Hundrede Meter til Hendayes Grænsebanegaard. Paa det elektriske Lokomotivs forreste Platform hilser en spansk General, kendelig paa det røde Skærf over den feltbrune Uniform, som ogsaa Caudilloen bærer, med sin højre, hvidtbehandskede Haand. Som støbt staar den tyske Værnemagts graa Æresbattaillon paa Perronen foran Førertoget under det gyldne og røde spanske Flag og det straalende røde Hagekorsbanner.

Nu har Rigskansleren, som med sit Følge ventede paa den spanske Statschef, med et hjerteligt Haandtryk hilst Caudilloen Velkommen. Den spanske Nationalhymnes Toner klinger over Perronen, med Armen stift

Pierre Laval, Pétains Stedfortræder og nu ogsaa hans Udenrigsminister, blev den 22. Oktober modtaget af Føreren i Rigsudenrigsminister von Ribbentrops Nærværelse. Som overbevist Forkæmper for et europæisk System uden England gaar han ind for det tyskfranske Samarbejde

Den 4. Oktober havde Føreren og Il Duce taget Afsked med hinanden i Brenner. Den 28. Oktober ankom Føreren til Florens efter at have rejst fra Pyrenæerne gennem Frankrig og Tyskland og over Alperne. (Ankomsten til Palazzo Vecchio.)

udstrakt hilser Caudilloen Battaillonens Fane og gaar ved Førerens Side forbi de opstillede Geledder paa det røde Tæppe, som fører hen til Adolf Hitlers Modtagelsesvogn.

Flere Timers Samtale fulgte derpaa. Langt hen paa Aftenen — der faldt igen en svag Støvregn — traadte Æresbattaillonen atter an. Igen spillede Musikkorpset, og langsomt forsvandt Caudilloens Tog ud af Syne over Broen ved Irun i Retning mod San Sebastian. Lidt senere rullede Førertoget bort i den modsatte Retning fra Hendayes Banegaard — mod Loire til Modtagelse af den franske Statschef, Marskal Pétain . . .

Lidt over Klokken eet foretager Piloten en elegant Landing med sin Maskine i Flyverlejren ved Loire. Medens Udenrigsministeren begiver sig til Førertoget, afhenter den tyske Ambassadør i Paris den franske Statschef og hans Stedfortræder Pierre Laval i Tours til den officielle Modtagelse. I denne By mødtes for sidste Gang Churchill og Reynaud, mens Marskal Pétain nede i Bordeaux greb de slappe Tøjler og ved Anmodningen om Vaabenstilstand paatog sig at drage hele Konsekvensen af Nederlaget. Her drøftede de to Herrer hint fantastiske Projekt angaaende en statslig Union mellem Frankrig og Det Forenede Kongerige. Siden da er fire Maaneder forløbet. Fire Maaneder er ogsaa gaaet siden det Øjeblik i Skoven ved Compiègne, da det besejrede Frankrigs Udsendinge stod foran Sejrherren . . . Foran Indkørslen til Præfekturet staar to Hold tyske Vagtposter. Derovre i Præfektens Salon udveksler Marskallen, som bærer olivengrøn Uniform med lange Benklæder og syv Stjerner paa Ærmet, nogle høflige Vendinger med den kommanderende General, som i Morges har afhentet ham ved Grænsen til det besatte Omraade, og

med Rigets nyeste Ambassadør. I hans Følge befinder sig Laval. Kabinetschefen Du Moulins de la Bardète og Fernand de Brinon, alle tre i Civil, samt i Militærlægens Uniform Pétains personlige Læge og Ledsager, Dr. Menetrel. Den 85-aarige Soldat, der af egen fri Beslutning i Fortvivlelsens Stund har paataget sig den vanskeligste Post for sit Land, trodser sine hvide Haar ved sin ranke Holdning, ved de lyse, blaa Øjnes livlige Blik og ved den raske Slagfærdighed i hver Bemærkning, han kaster ind i Samtalen. Tiden er inde til at starte. Pétain, der nu er iført sin Officersfrakke og sin guldtressede Marskalkasket, stiger sammen med Laval ind i Vognen, som venter i Præfekturets Port. De tyske militære og diplomatiske Ledsagere og de tre franske Herrer slutter sig til dem. Æresvagten præsenterer Gevær. Paa begge Sider af Vejen, der fører til Loire-Broen, staar Folk og hilser stumt Bilerne, da de passerer. Kort før Broen kommer man forbi en Karrè af Huse, som er brændt ned til Grunden, en frisk Erindring om de sidste Kampe før Erobringen af Brohovedet over Loire. En lille Time senere drejer Bilkortègen af fra Hovedvejen. Foran Montoires Banegaard staar Æresbattaillonen opmarcheret og præsenterer Gevær.

Marskal Pétain gaar paa det røde Tæppe hen over Jernbanesporene til Førertoget. Der modtager Adolf Hitler Frankrigs Statschef og beder ham træde ind i Toget. Klokken er fire Eftermiddag, nøjagtig 24 Timer efter det Øjeblik, da Caudilloens Tog 600 Kilometer længere mod Syd ved den spanskfranske Grænse løb ind paa Perronen ved Siden af Førertoget.

*

Denne Oktoberdag i Frankrig var en Etappe paa den historiske Rejse, som straks derpaa bragte Føreren over Alperne til Florens, hvor han for anden Gang traf sammen med Il Duce, efter at Brennermødet den 4. Oktober havde aabnet den diplomatiske Offensiv for hele Maaneden.

Florens, den 28. Oktober 1940

Mænd skaber Historie. Klokken 11,15 begyndte i Sala Clemente i Palazzo Vecchio den flere Timer lange Samtale, der som altid forløb paa den hjerteligste Maade i Forbundspagtens Aand, og som førte til en fuldkommen Overensstemmelse i Opfattelse

Der findes ikke noget Sidestyske til den Maade, hvorpaa Føreren og Il Duce paa Grundlag af Aksen Berlin-Rom midt under Krigen organiserer det nye Kontinent. Hvor langt borte ligger ikke Erindringen om Wienerkongressen og om dens svage Modbillede i vore Dage, det forhenværende Folkenes Forbund i Genève! I Dag afventer Europa ikke Krigens Afslutning for at blive sig Nødvendigheden af en ægte og gennemgribende Nyordning bevidst. De to Mænd, der har ført deres Folk til Sejr indadtil saavel som udadtil, Adolf Hitler og Benito Mussolini, kender begge af egen Erfaring Forbandelsen ved Ufreden af 1919. Versailles bliver ikke gentaget. Marskal Pétain er imidlertid heller ikke nogen Talleyrand, der let skifter Standpunkt.

Naar Caudilloen i Venskab og Frankrigs Marskal i fast Beslutsomhed inden for de samme 24 Timer rakte Føreren deres Haand, saa er den europæiske Fremtids Skæbne dermed blevet fuldbyrdet. Pyrenæerne eksisterer ikke mere. Der findes heller ikke mere mellem Sejrherre og besejrede nogen Grænse paa Kontinentet, som ikke vil kunne overskrides, og som ikke ogsaa vil blive det i den kommende Freds Navn, en Fred præget af Uafhængighed og Retfærdighed.

Max Clauss

I den mægtige Salone del Cinquecento, Raadssalen i Florens, befinder sig Vasaris Vægmalerier med Krigsscener fra den florentinske Historie

I Mediciernes, Leonardos, Michelangelos og Macchiavellis By mødtes Føreren og Il Duce til deres ottende Sammenkomst. I Palazzo Vecchio, Signorias historiske Residens, drøftede de i Nærværelse af Rigsudenrigsminister von Ribbentrop og den kongelige italienske Udenrigsminister Grev Ciano om Aksemagternes Krigsførelse imod England og om Europas Nyordning. (Paa Billedet til højre Rigsudenrigsminister von Ribbentrop. I Baggrunden Gesandt Schmidt, der som Tolk deltog i Rigskanslerens Rejse)

Il Duce sammen med Aksemagternes to Udenrigsministre, de ledende Medarbejdere i Adolf Hitlers og Benito Mussolinis militante Diplomati

I Palazzo Pitti, det kongelige Slot, fandt der til Ære for Føreren og Il Duce om Eftermiddagen en Kammerkoncert Sted i Overværelse af Aksens Udenrigsminister og den italienske Minister for Folkeopdragelse Pavolini. Det florentinske Orkester under Ledelse af Maestro Mario Rossi fremførte Kompositioner af Mozart og Cherubini samt en Symfoni af Cimarosa. Som Solister medvirkede Jolanda Magnani (Sopran) og Girma Pederzini (Alt)

De to Udenrigsministre, von Ribbentrop og Grev Ciano, undertegnede i Maj 1939 den tysk-italienske Forbundspagt og den 27. September den berlinske Tremagtspagt

Florens's Befolkning, der i Maj 1938 havde beredt Føreren begejstrede Ovationer ved hans Statsbesøg i Italien, ventede taalmodigt i Timevis paa Piazza delle Signoria for at faa Hitler og Mussolini at se

De to Mænds Afsked om Aftenen den 28. Oktober dannede Afslutningen paa en Række diplomatiske Aktioner af det største Format, som har omdannet Europa fra Grunden af

Hitler og Il Duce

træder under Fanfarer ud paa Palazzo Vecchios Balkon i Florens. Den store Folkemængde jubler begejstret op imod de to Mænd — Grundlæggerne af et nyt og lykkeligt Europa

Her hviler en tysk Soldat

Europas Kulforraad, maalt i en Dybde af 2000 m, beløber sig til 779718 Millioner Tons Stenkul og 108856 Millioner Tons Brunkul. Heraf ejede Tyskland før Konflikten med Tjekkoslovakiet alene de 288865 Millioner Tons Stenkul og 56758 Millioner Tons Brunkul. Ved Udvidelsen af det tyske Magtomraade efter den sejrrige Afslutning af Felttoget i Polen og Besættelsen af Holland, Belgien og Nordfrankrig er disse uhyre Tal steget stærkt. Tyskland har nu omtrent: 483014 Millioner Tons Stenkul og 88091 Millioner Tons Brunkul, som kommer dets Økonomi til gode

Hvor ligger Fastlandets Kul?

Kullejerne indenfor det tyske Magtomraade

Gennem Generationer er vi blevet indpodet med Forestillingen om, at England er Sværindustriens Hjemland, Herskeren over Kul- og Jernlejerne. Vi maa nu efterhaanden vænne os af med denne Opfattelse. Allerede for et Par Aar siden var Fremgangen i den tyske Jernindustri saa betydelig, at Staalproduktionen kom op paa et Niveau, der laa henimod 50% højere end den engelske og franske Produktion tilsammen, og man er nu naaet saa vidt, at Englands Magtstilling for Kullenes Vedkommende er en Saga blot.

Krigen — de tyske Sejre i Øst og Vest — er Aarsag til den vigtige Forskydning, der har fundet Sted i Kampen om den førende Stilling i Kulmineindustrien. Det begyndte med Polen: det østlige Øvreschlesien, Krakau- og Olsa-Omraaderne skaffede Tyskland en Stenkulsforøgelse paa rundt regnet 50—60 Millioner Tons aarlig. Derefter kom Holland og Belgien, hvis Kulminer nu staar til Raadighed for den tyske Krigsøkonomi. Fra Holland og Belgien kan man regne med en Forøgelse paa henh. 14 og endog 36 Millioner Tons aarlig. Endelig er der Frankrig: af dets samlede Stenkulsproduktion paa 48 Millioner Tons aarlig falder henimod 70% inden for Departementerne Pas de Calais og Nord, d. v. s. paa Omraader, der efter det store Slag i Flandern er gaaet tabt for Frankrig. For Krigens Tid staar der her 30—35 Millioner Tons Stenkul til Raadighed for det tyske økonomiske Arbejde i disse Egne. Naar vi tillige medregner Kullene fra Øst-Øvreschlesien, fra Holland og Belgien, fra Protektoratet og endelig fra de tyske Stenkulsbjergværker kommer vi op paa ca. 320 Millioner Tons aarlig — $^2/_5$ Dele mere end Englands Produktion sidste Aar!

„Kulkongen" England er nu sat fra Tronen. Paa det europæiske Fastland har Tyskland med de Landsdele, som er besat, overhovedet ingen Konkurrenter af nævneværdig Betydning for Kulproduktionens Vedkommende, og naar vi tilføjer, at Tyskland i Dag af den samlede Verdensbrunkulsproduktion tager 80—85% paa sin Kappe, saa afrunder dette Billedet: England har i denne Økonomikrig lidt et afgørende Nederlag paa en af de allervigtigste Fronter, hvad der ikke let lader sig gøre godt igen. Desuden er der samtidig hermed paa højst vigtige tekniske Punkter opstaaet alvorlige Vanskeligheder for de engelske Kulminer. Forsyningen med det specielle Træ til Brug i Gruben, som hovedsagelig fandt Sted fra Skandinavien, er nu for Englands Vedkommende for største Del faldet væk. Men Bjergværkerne kan ikke eksistere uden Grubetræ, som for disse betyder det samme, som for Bjergmanden det daglige Brød. Og England kan ikke fra i Dag til i Morgen omstille sig paa Jern-„Stempler" til at støtte Stollerne med — afset fra at der allerede gør sig en følelig Mangel paa Jern gældende i England. Og paa den anden Side er Dækningen af Grubetræforbruget fra andre Lande som f. Eks. Kanada, vanskeliggjort ved Mangelen paa Skibsrum. Den engelske Stenkulsproduktion er derfor allerede gaaet tilbage og man kan ikke se, hvordan England skal kunne komme ud af denne Klemme.

De vigtigste Stenkulslejer paa det europæiske Fastland strækker sig i to Bælter fra Øst-Øvreschlesien og det nærliggende bøhmisk-mæhriske Omraade over Vestschlesien til Sachsen. Saa fortsætter de efter en „Pause" over Saardistriktet til Lothringen; endvidere strækker der sig længere mod Nord det endnu vigtigere Bælte fra Ruhr, som har de rigeste Forekomster i Tyskland, over de belgiske Kulminer til de nordfranske Egne indtil Kanalkysten. Endnu nordligere ligger som en Udløber de nederlandske Kuldistrikter.

Ikke et eneste Led i denne Kæde tilhører længere de allierede! Tyskland har indlemmet alt dette i sit Magtomraade og har udvidet sin Minedrift gennem den faktiske Kontrol med alle vigtige Kuldistrikter, som ligger i Mellemeuropa. Hvad der her udover er til Raadighed af Kul i Europa, er uden Betydning.

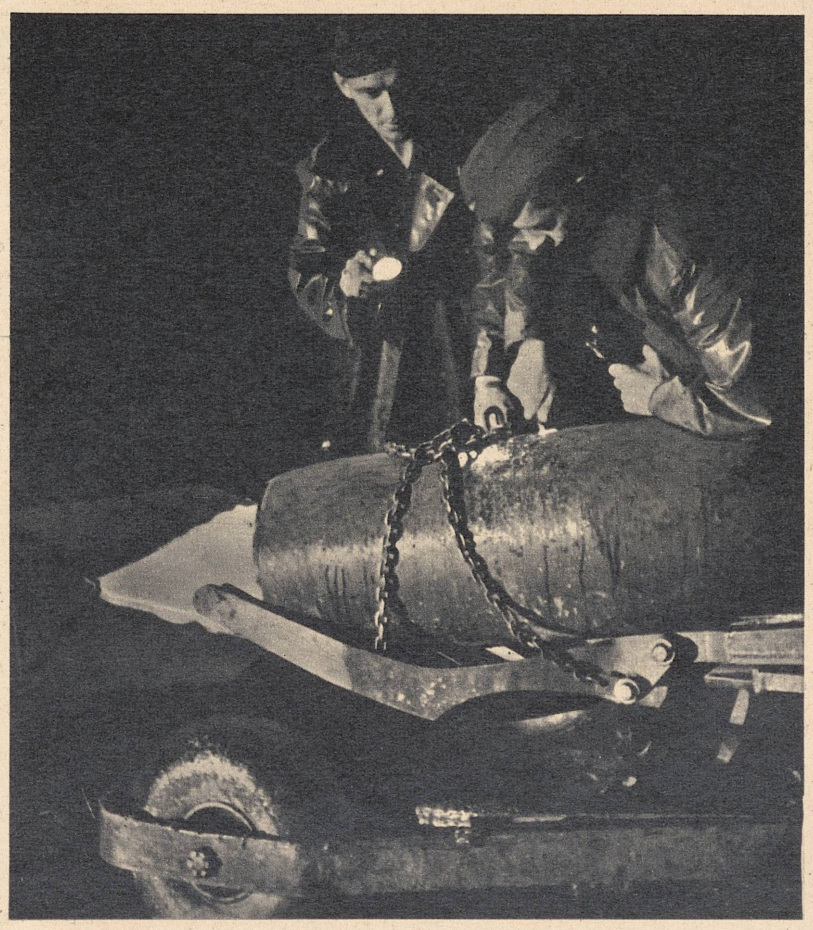
„Max, nu er det Tid..."

Inden Natflyvningen mod London

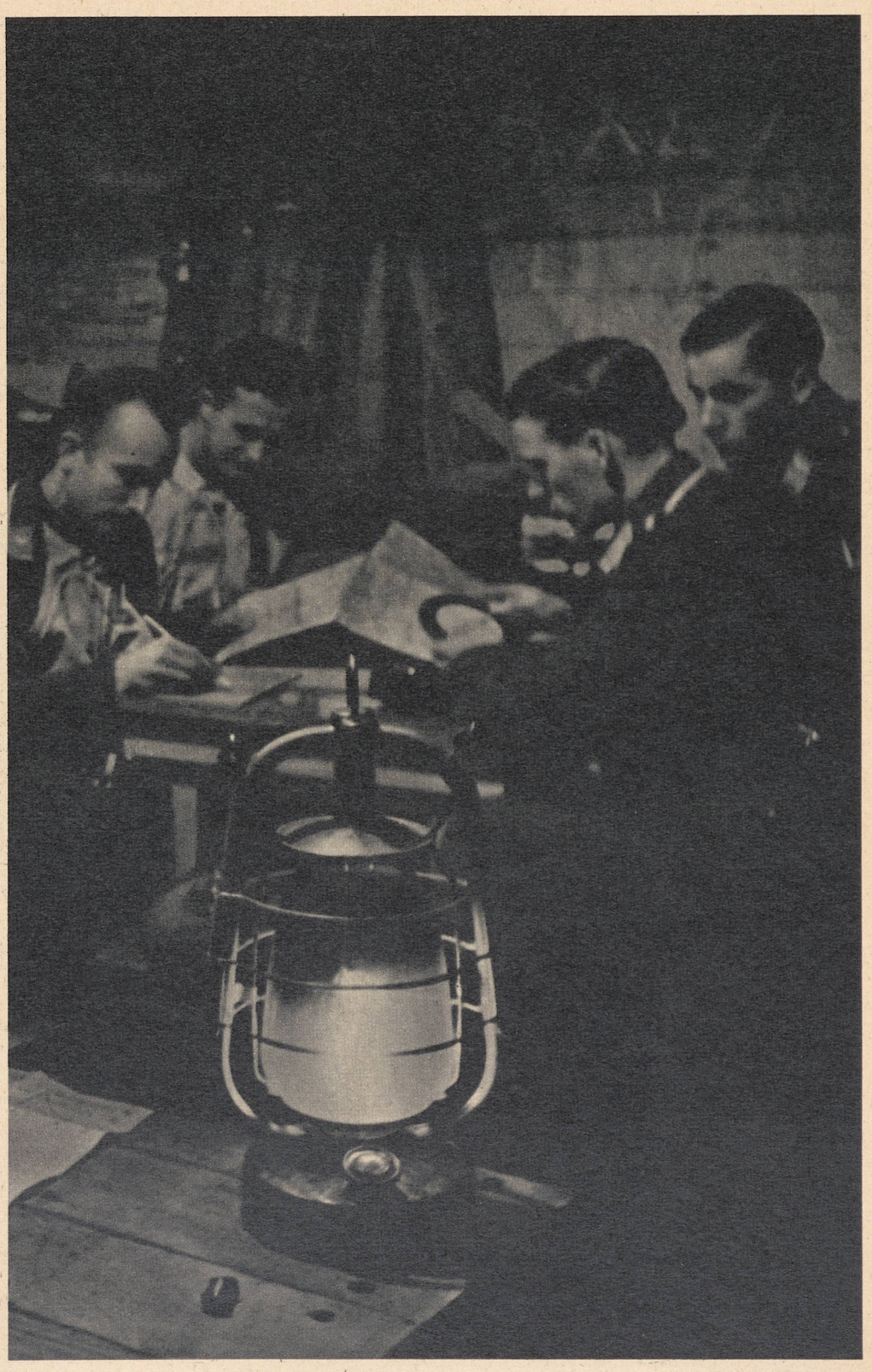
Det er en buldrende mørk Nat paa Flyvepladsen for Natflyvere et Sted ved Kysten. Regnen siler ned i stride Strømme. Paa Flyvepladsen lyser af og til røde og grønne Positionslamper i det fjerne. De slukkes atter. Nu lyser der en Lommelygte op derovre. Saa er der en af Flyvemaskinerne, der sender faretruende rødblaa Gnister ud gennem Udblæsningsrøret. Noget længere borte ses en Stikflamme. Alt dette ledsages af en vedholdende summende Lyd, som kommer fra de mange Motorer rundt omkring paa den store Flyveplads. Det er Flyvepladsens Melodi. Ind imellem lyder der sagte Menneskestemmer og nu og da en Klirren, naar der haandteres med Bomber eller Maskiner. Det er alt.

„Vær endelig forsigtig med Bomben! Skub saa! Lad os faa lidt mere Lys! Nu kan du løfte den. Bare langsomt. Saa gaar vi videre!"

„Den skal ogsaa med, men den maa først gøres klar. Se her, saadan skal det gøres! Tag og kom lidt nærmere med Lommelygten! Hør bare, sikken det dog er begyndt at blæse op udenfor. Naa, for min Skyld ingen Alarm. Hvad er Klokken? Næsten Midnat?"

„Altsaa nu er Klokken præcis 12. Er der nogen, der har noget at spørge om? Ikke det? Saa vil jeg bede Dem om at begive Dem til Maskinerne om 10 Minutter. Held og Lykke med Dem!

Eskadrilleføreren: „I har vel nok Held med jer, Drenge! Maanen er kommet frem. Nu er det Tid! Gaa hen til jeres Maskine og saa af Sted med jer! Jeg følger efter med min Maskine. Vi mødes over London. Start!"

„Op i Maskinen med dig, Max! Har Du Positionsbogen og Kortene?" „Ja, selvfølgelig, har jeg baade Bogen og Kortene. Jeg har ogsaa Prospektkort med, hvis det kan interessere dig." „Af Sted med os, Max, nu er det Tid!"

„Er alt i Orden, Max? Er alting paa sin Plads? Max, Du er Bombeskytte, har Du set efter, om Bomberne er med?"

„Du kan være ganske rolig! Vi har Bomber nok med. Naah, hvad bliver det saa til? Flyver vi, eller flyver vi ikke?"

„Der er halvanden Minut endnu. Saa, Max, nu er det Tid!"

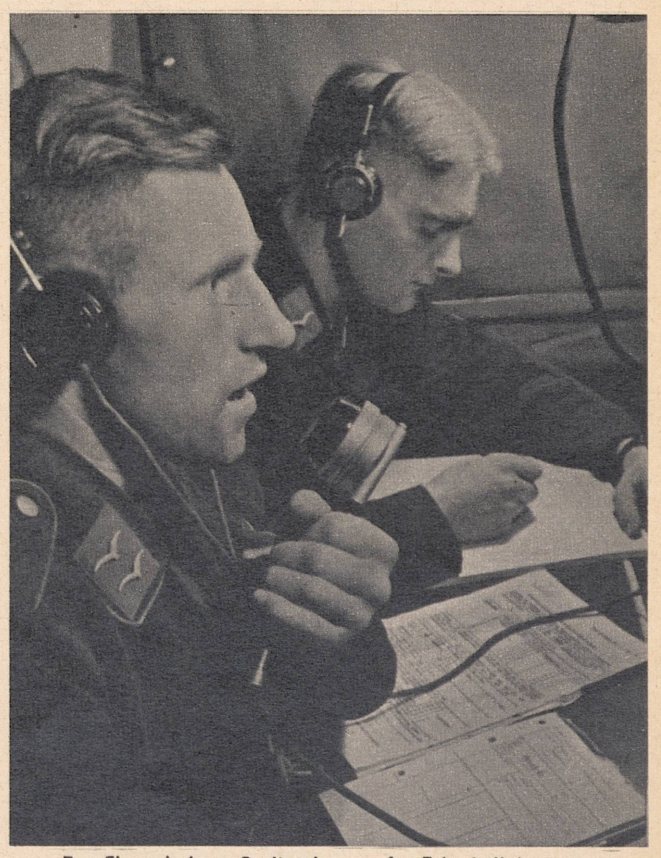

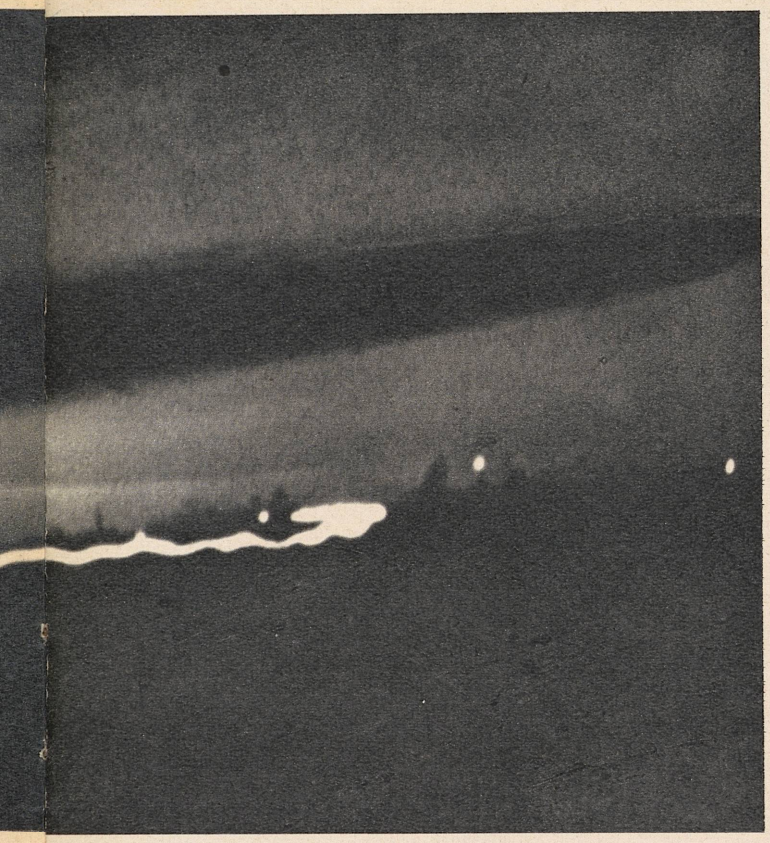

En gammel Soldat fra Flyvepladsen siger til en af de nye: „Du maa endelig være forsigtig! Nu er du igen kommet ud paa Startbanen! Se nu bare der, ligner den ikke grangiveligt et stort farligt Dyr, der kommer farende ind i Mørket? Et Dyr med Ildøjne. Pas paa Huen! Der røg den! Du maa passe paa Propelvinden! Se der, nu stiger Maskinen op! Nu har den forladt Jorden!“ Tavshed! Hvorfor snubler du? Kan du ikke se i Mørket? Det skal du ogsaa nok faa lært. Hvad Vind det er? Det er Storm, min Dreng. Den kommer fra Atlanterhavet. Hvor Maanen er henne? Den er længst gaaet ned igen, min Søn.“

Til venstre:
Piloten: „Max, kan du mærke, hvordan de søger efter os. De har allerede ventet paa os. Se bare, Max, nu hilser de paa os. Allerhelst vilde de saamænd brænde os med deres Lysstraaler. Hvad er det, du siger? Er de ved at fange os? Nej, det er os, der er ved at fange dem. Generer de dig stadig? Jeg har allerede vænnet mig til dem. Og selv om de skulde finde os — saa kan de ikke gøre os noget. Hvorfor ikke? Fordi vi er overbevist om, at de ikke kan gøre os noget. De lyser blot, men de bider ikke.“

Paa Flyvepladsen: Radiotelegram fra Eskadrillekaptajnen

„Kan du se, det er London, der brænder dernede under os. Mon Englænderne synger deres Soldatersang nu? 'The bell of hell goes tingelingeding, for you, but not for me.' ‚Helvedesklokken ringer for dig, men ej for mig.' Tror du, at de synger den nu?"

„Er du færdig, Max? Holder du Haanden paa Knappen? Har du Maalet i Kikkerten? Saa ud med Bomben!"

Billedet til venstre: „Drenge, alle Flyvemaskiner uskadt paa Vej hjem fra London!"

Billedet til højre: Soldaten, der tager imod Maskinen paa Flyvepladsen, raaber nu, hvor Propellernestandser, op til Maskinen: „Hvordan ser der saa ud i London?" Oppe fra Flyvemaskinen svares der: „I London? Der ringer Helvedesklokken. The bell of hell!"

SLUT

Den Flyverenhed, som vi besøgte, staar under Ledelse af Hans Excellence, Flyvergeneral Tedeschini, som allerede ledede Luftoperationerne under Krigen I Spanien. Til venstre hans Medarbejder General Poppi

Marskal Badoglio, den italienske Værnemagts Generalstabschef, besøger Luftflaaden og hilser paa sin Flyverkammerat, Oberst Bruno Mussolini, Chef for en Flyverafdeling og Søn af Il Duce

Mandskabet

Paa Krigsflyvepladsen ser man Il Duce's Sønner, som begge i lang Tid har været ved Luftvaabnet, Kaptajn Bruno Mussolini (i Midten) og Løjtnant Vittorio Mussolini (foran til venstre) i Samtale med deres Kammerater

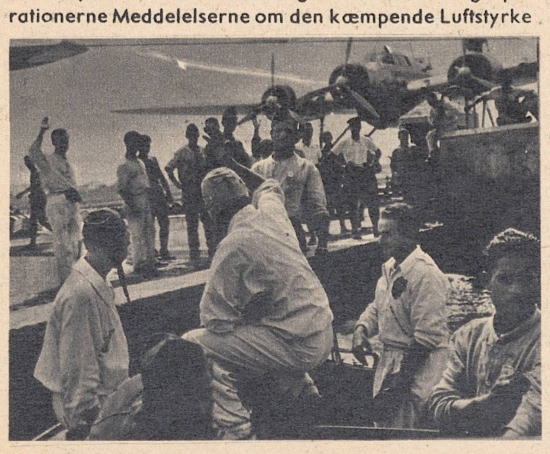
Den strategiske Situation i Middelhavet har stillet Italiens Luftvaaben de forskelligste og vanskeligste Opgaver: Kamp mod fjendtlige Flaadeenheder, Afsnøring og Tilintetgørelse af den fjendtlige Handelsflaade. Standsning af Fjendens Tilførsler ad Søvejen, Ødelæggelse af Fjendens Støttepunkter, Samarbejde med Kolonialtropperne i Afrika, Beskyttelse af egen Skibsfart og egne Kyster. Hertil kommer Opretholdelsen af Forbindelsen med Ætiopien og Somali, som bliver forsynede fra Moderlandet ad Luftvejen. Alle disse Opgaver bliver løst ved Samarbejde mellem Land- og Søluftvaabnet.

ALI FASCISTE

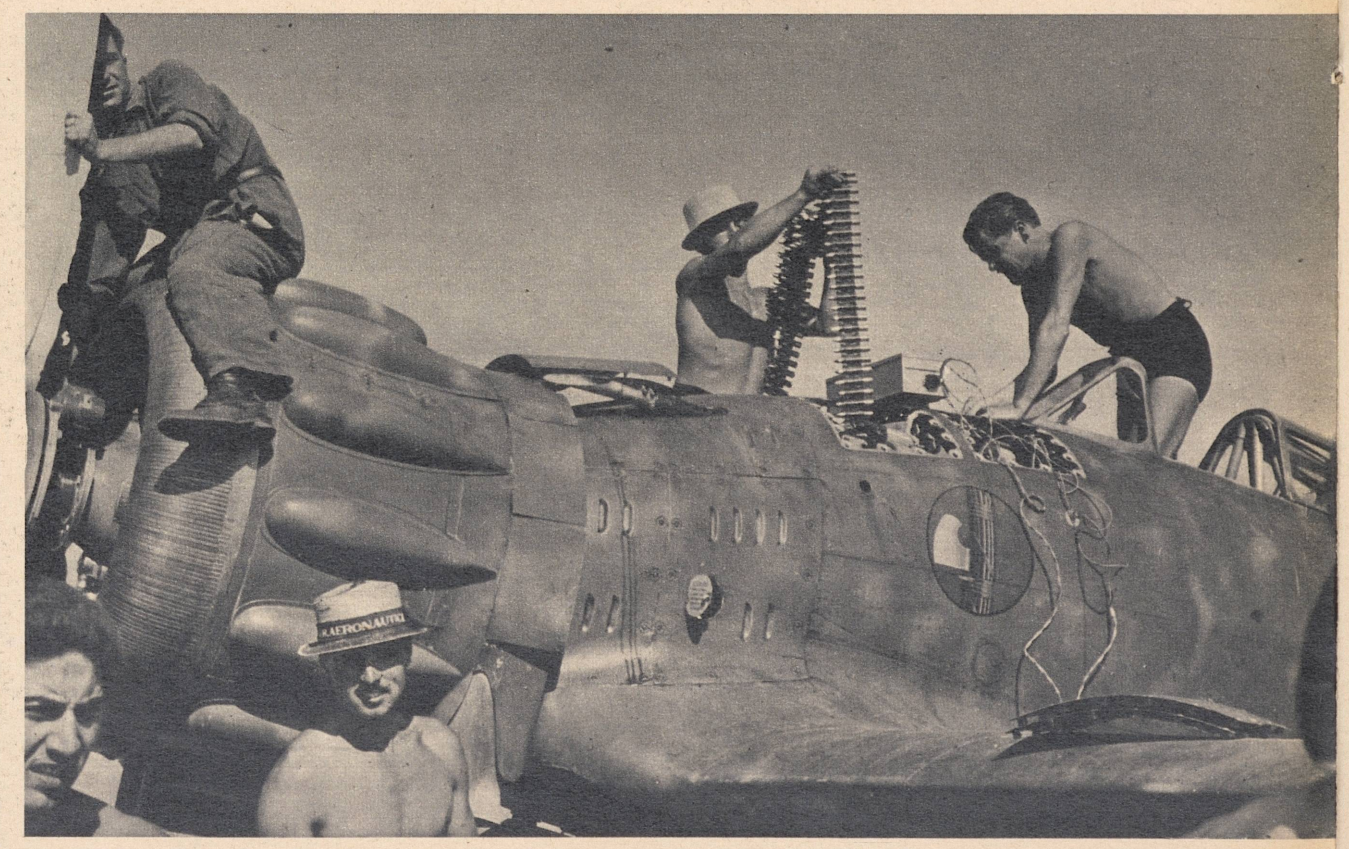
„Signal" paa Besøg hos en italiensk Flyverafdeling

Den glimrende indøvede Efterretningstjeneste, som ofte maa nøjes med smaa Telte, bringer Ledelsen af Krigsoperationerne Meddelelserne om den kæmpende Luftstyrke

Vand- og Landbombemaskiner supplerer hinanden under Afværgelser og Angreb. Vandflyvemaskinens Barkasse

En Kampflyvemaskine, som med smaa Bomber angriber levende Maal og med skudstærke Maskingeværer angriber fjendtlige Tropper, bliver i sydlandsk Hede gjort startberedt af Mekanikere og Specialister

Den engelske Fæstning Gibraltar fotograferet fra Landsiden. Til højre ser man Spansk-Marokkos Bjerge stige frem af Disen over Gibraltarstrædet

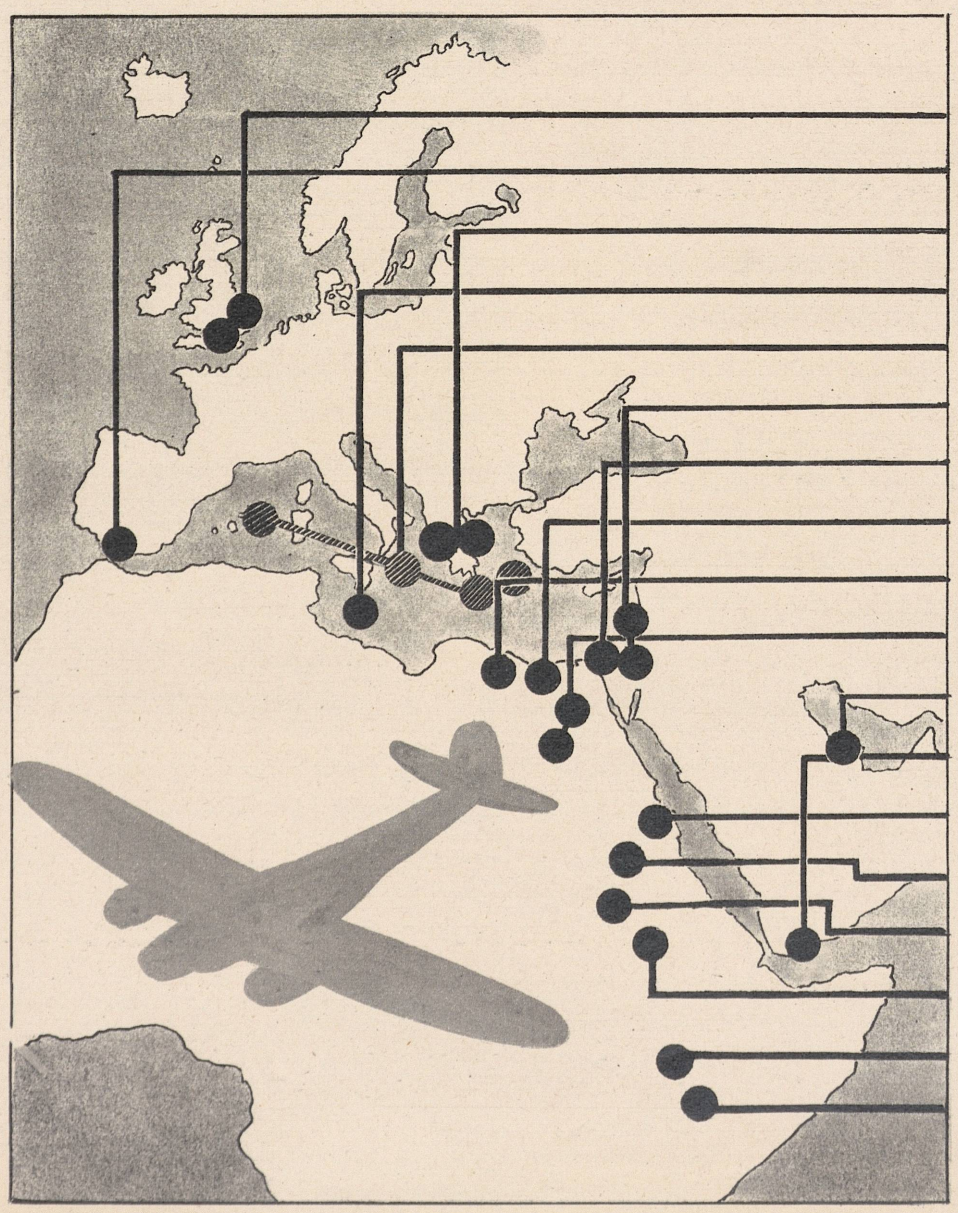
Maalene

Under Pilotens Plads, med fri Udsigt, sidder Bombeskytten med Øjnene rettede hen over Viséret paa Maalet og Haanden paa sit „Bombeklavers" Tangenter

En trofast Kammerat: den tyske Schåferhund, en Gave fra tyske Vaabenbrødre. Den tager i mod den hjemvendende Skare med glad Gøen . . .

Vort Kort viser nogle af det italienske Luftvaabens Bombarderingsmaal og Kampladser, som i den seneste Tid er blevet nævnt i den italienske og tyske Hærberetning:

Øst- og Sydengland

Gibraltar

Engelske Støttepunkter i Grækenland

Malta

Luft- og Søslag

Haifa—Jaffa

Port Said

Alexandria

Marsa Matruk

Kairo—Heluan

Britisk Bahrein

Aden

Port Sudan

Aroma

G. Regeb

Kursuma

Moyale

Wajir

. . . og saa aflægger Obersten ved Hjælp af sit Landkort sin første korte Kampberetning

Billedreportage af Dietrich Kenneweg

En Luftkamp over England . . .
som man tænkte sig den I 1908. Saadan forestillede den franske Tegner sig en tysk Luftflaades Ankomst over Plymouth. Flyvemaskiner gaves der knapt nok, men de første Zeppelinere vakte allerede stor Opsigt

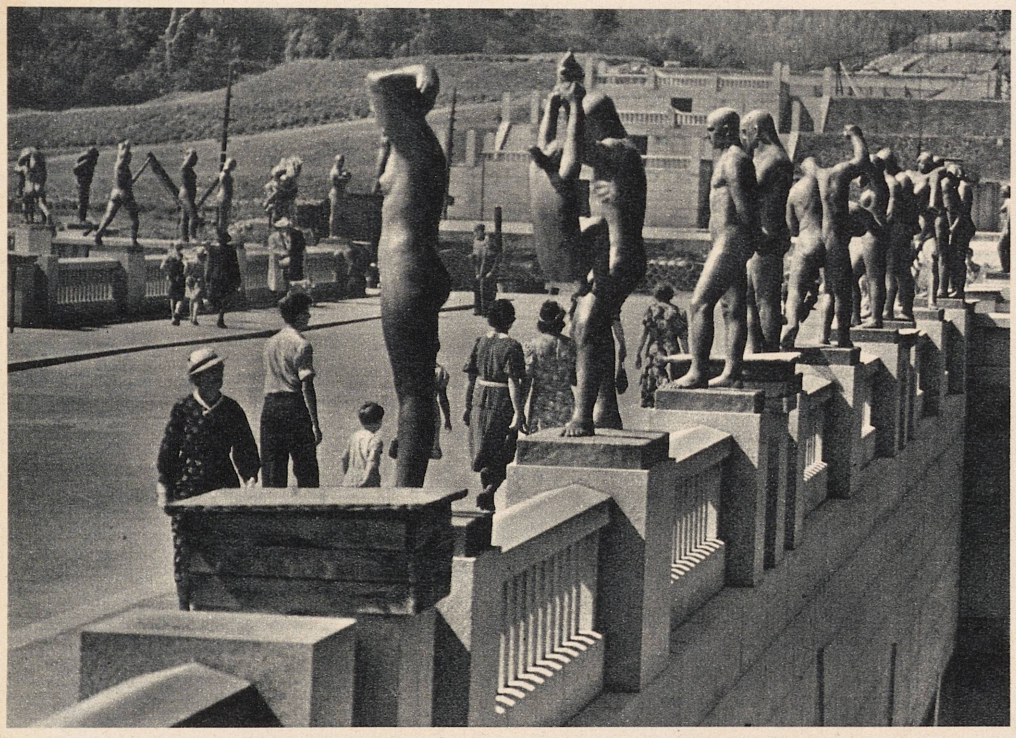
Titelvignetten viser Kejser Wilhelm II og Eduard VII, der med stor Spænding iagttager den tyske Luftflaades Flyvning og . . .

Et Spørgsmaal fra 1908

„Kan en tysk Luftstyrke tilintetgøre Englands Magt?" var et Spørgsmaal, som et fransk Magasin i 1908 fremlagde for sine Læsere sammen med diese fantasifulde Tegninger. I Dag bliver dette Spørgsmaal praktisk besvaret og det haardere, end man den Gang kunde ane.

. . . Luftbombardementet af „Royal Exchange", Londons Børs (til højre), som dannede Højdepunktet i den opsigtvækkende Artikel

En ejendommelig Bro

I Oslo findes der en Bro, der sikkert hører til de mest ejendommelige i Europa. I og for sig vilde det være en ganske almindelig Bro, hvis ikke Byraadet havde betroet dens Udsmykning til en meget interessant Kunstner. Og denne Mand, Billedhuggeren Vigeland, skabte til det Tema, der var opgivet ham, nemlig Sport, ikke blot en eller to Figurer, men en hel lille Folkeskare i alle Aldre. Skønt Osloerne selv var noget forbløffede over denne Udsmykning, har de dog ydet ham Retfærdighed. Af de 56 Figurer er der allerede opstillet 42, og Broen har faaet Navn af „Vigeland-Broen"

Til højre:
En lille nøgen Fyr, der fremtryller et Smil paa alle Kvindeansigter og vækker de moderlige Følelser

Denne lagttagers sagkyndige Blik, hans Kendermine og bifaldende Smil lader ingen i Tvivl om, at han er Kunstner (i alt Fald Livskunstner!)

De unge Piger staar i Tavshed foran dette Par. Den fremstillede Scene faar dem til at gyse let, Tilværelsens Mysterium har rørt dem. Kunstnerens Følelse er saa ren og inderlig, at han trygt kan vove at fremstille nøgne Mennesker selv i en Situation, der udtrykker tillidsfuld Kærlighed

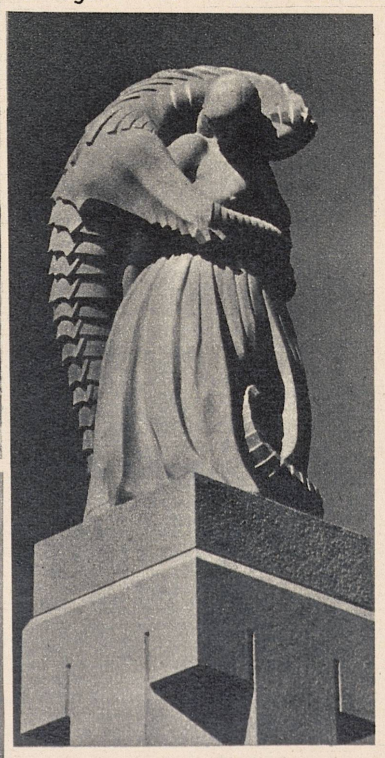

„Men Herregud dog, at jonglere saadan med smaa Børn!" Det er ofte rørende at se de ældre Kvinder, der staar foran denne Gruppe. Atletens Spil med levende „Bolde" og hans graciøse Sikkerhed — det er en af de bedste Grupper, og heri afspejler der sig et helt Folks Sundhed og Livsglæde

En Idrætspige? Ja — men hvilken fortryllende Magt udgaar der dog ikke fra denne Skikkelse. Er det ikke, som om hun lige var steget op af Fjordens Bølger og nu svingede sig i Dansen for at tørre sine lange Lokker. Hendes Bevægelse med Armene virker saa naturlig og velgørende upatetisk

Er det den elskede Flodbølge, der her svinger sig om den unge Pige, eller er det et Uhyre fra de nordiske Sagn? Det samme Uhyre . . .

. . . omfavner nu ogsaa en Mand med sine skælbelagte Arme — et dybt gribende, symbolsk Kunstværk, der henfører „de nøgnes Bro" til Eventyrets Rige

Hvordan albanske Bønder

Klagesangen over den døde lyder langt bort og toner tilbage fra Bjergvæggene som et dumpt Ekko. Dyb, næsten hjælpeløs Sorg præger alle Ansigter, og Mændene i de forreste Rækker vugger med korslagte Arme Kroppen frem og tilbage som for at dulme deres Smerte

I stum Klage knæler den afdøde Bondekones kvindelige Slægtninge foran den døde. De stivnede Hænder ligger foldede mellem Ting, der vidner om hendes Flid: en garvet Dyrehud og Markens Frugter . . .

hædrer deres afdøde

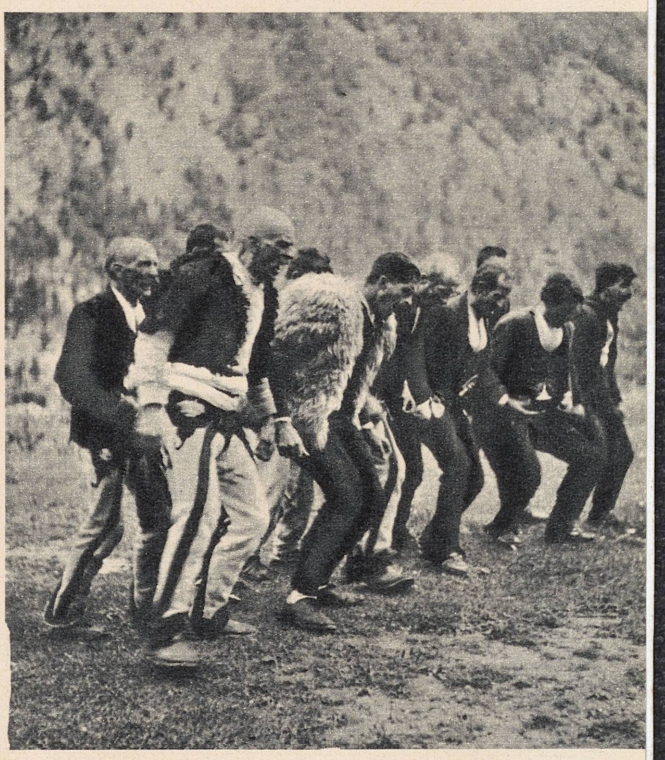

Her sørger Mændene over en af Stammens Førere. Han ligger paa Baaren i Festskrud med Vaaben og Patronbælte, med alt, hvad han satte Pris paa her i Livet—ja, selv med den elskede Cigaret. Der falder Regndraaber — og den afdødes Broder holder beskyttende sin Paraply over Liget

Det gamle Europa er den eneste Verdensdel, der ikke kender til Dødedanse — undtagen hos et Bjergfolk, Malisorerne, i det nordlige Albanien. Naar en af denne Stamme er død, samles hele Slægten, selv fra de fjernest liggende Bjergegne, til Klage over den døde; man opfører alvorlige og højtidelige Gruppedanse, hvori Sorgen over Tabet af den hedengangne paa rørende enfoldig og gribende Maade giver sig Udtryk. Det er ingen „Dansekunst", knapt nok en Ritus, men kun Trangen til at udtrykke sin Sorg, som her giver den indre Bevægelse en ejendommelig Rytme, der staar i gribende Modsætning til den afdøde Stammefrændes stivnede Legeme.

En sidste Hilsen. Alle, der kendte den afdøde, gaar nu forbi een efter een og kaster et sidste Blik paa Liget, og saa . .

. . . samler de nærmeste mandlige Slægtninge sig til Dødedansen. Vildt toner Klagesangen, og stadig mere lidenskabelig bliver deres rytmiske Ekstase, til Mændene . . .

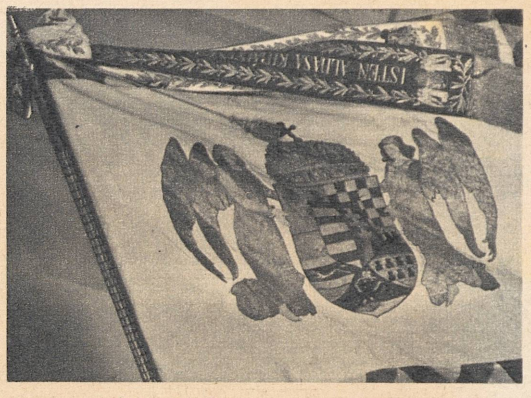
. . . synker i Knæ og bøjer sig dybt for Dødens ukendte Majestæt, der har ført en af deres bedste bort til det Land, som man ikke vender tilbage fra.

Ungarns Militær-Akademi

Ludovikaen

En af Akademiets berømte Faner fra Ungarns Storhedstid

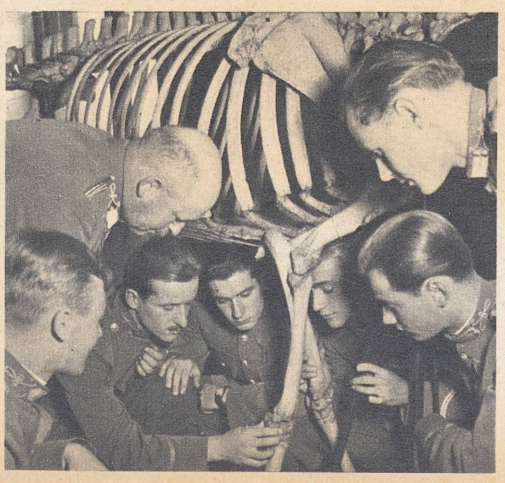
Ved Freden i Trianon forbød man Ungarn enhver militær Uddanelse. Men Mænd som Ju'ius Gömbös, Admiral Horthy og mange andre udmærkede Officerer arbejdede uafbrudt paa at genopbygge Ungarns Værnemagt. Det gamle ærværdige Ludovica-Akademi var Centrum for disse Bestræbelser. Det fik snart igen Betydning som Militær-Akademi og skœnkede fra da af Ungarn et nyt forbilledligt Officerskorps

Dronning Ludovika af Ungarn, Franz I's tredje Gemalinde, hvis Navn Akademiet bærer

Alle moderne Vaaben findes i det ungarske Militær-Akademi til Uddannelse af de unge Officerselever, der behersker en Hest lige saa godt som en let Panservogn, en Kampvogn eller en Motorcykel

Ludovika-Uniformen. I 1848 blev Ungarns Ønske om en særlig Uniform for Akademiets Elever opfyldt. I 1830 var et Udkast til en Uniform (Billedet foroven til højre) blevet forkastet, fordi den ikke skønnedes at være tilstrækkelig nationalt præget

Akademiet giver en grundig videnskabelig Uddannelse paa alle Omraader

Saadan ser en ganske almindelig Bis Bryllupsbord ud

Med et purpurrødt Tæppe hædrer man Gæsten. Maaltidet staar beredt, omgivet af sorte Kandelabre. En sand kongelig Modtagelse. Men Bien bliver jo ogsaa kun inviteret til Bryllup hos en Blomst. Blussende og længselsfuld, men dog yndig og bly, venter Tulpianbruden. Naar Bien lander paa Støvvejen, befrugter den nemlig denne med Blomsterstøv fra den Blomst, som den lige har besøgt i Forvejen. Mens Bien nu spiser sig mæt her, bliver der noget Blomsterstøv hængende i dens lille Pels, og hermed befrugter den saa igen den næste Blomst. Saadan gaar Brylluppet for sig i Blomsterbægeret

Under en skydækket Himmel hen over England

Hver Dag det samme Billede: en M
flyver i en Kurve nedefter og sæg

en Messerschmitt-Jager har opdaget en „Spitfire“ og styrer lige løs paa den. Den engelske Jager bliver til den jagede. Royal Air Force-Piloten
g søger at slippe bort; men Messerschmitt-Jageren er lige i Hælene paa ham og overdænger ham med Maskingeværild, til han styrter ned

Vinteren kommer:
med Kroner og Guirlander pynter man den hjemvendende Hjord

En festlig Hjemkomst

Naar Køerne i Alperne om Efteraaret vender tilbage til Vinterstalden, bliver Hjordens Hjemkomst fejret efter gammel Skik og Brug. Kvæget har opholdt sig 17—21 Uger oppe paa Græsgangene i Alperne, hvor det efterhaanden blev drevet højere og højere op, indtil det nu ved Slutningen af Oktober atter gaar nedad fra en Højde af mere end 2500 m. Hyrdedrengen gaar i Spidsen, og bagerst gaar Sæterpigen. Vejen tilbage ned i Dalen er ikke altid lige morsom. Livet i Bjergene rummer nemlig mange Farer. Ofte maa man søge efter en Ko, der har forvildet sig, og redde denne fra at styrte ned, eller der omkommer et Dyr paa Græsgangene om Sommeren. De lystige Farver, som man smykker den hjemvendende Hjord med, er derfor det synlige Tegn paa og Takofferet for et lykkeligt Aar i Bjergene, hvor baade Mennesker og Dyr naadigt er blevet forskaanet for Død og Ulykker

Først helt nede i Dalen ved de første Bøndergaarde bliver Køerne iklædt deres Festskrud af Sæterpigen, som straaler af Glæde over den lykkelige Hjemkomst. Saa gaar det langsomt ind i Byen, hvor Hjorden hilses med Salutskud

Kunsten at virke med smaa Midler
Det gælder om ikke at forandre Ansigtet, men kun understrege og klarere fremhæve „Typen"

Alle
skal se smukke ud

I den tyske Arbeidsfronts „Skønhedsinstitut"

Ansigtsmassage i Auditoriet
De selverhvervende Kvinder lytter til Foredragene, der er forbundet med praktiske Anvisninger og Øvelser

To Fluer med eet Smæk
Eleverne faar deres faglige Uddannelse i Skønhedspleje og lærer samtidig deres „Modeller" at pleje sig selv

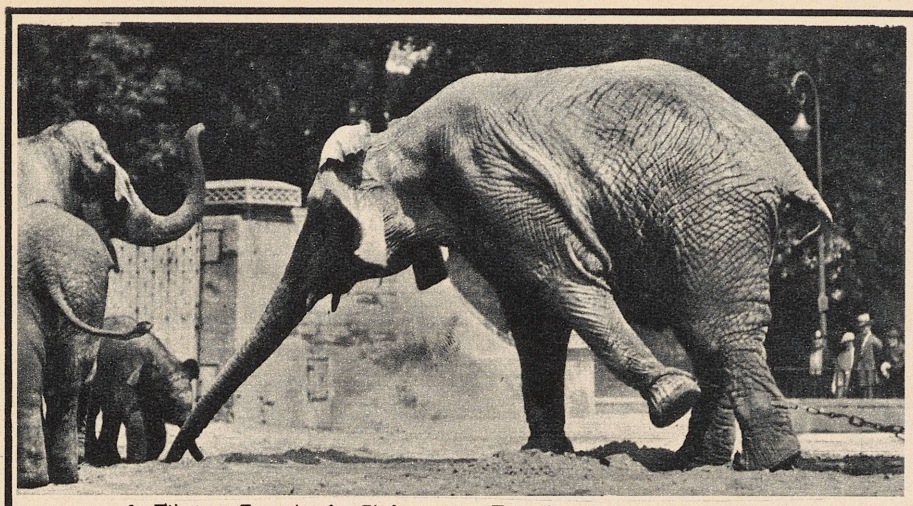
Et Forskønnelsesapparat
Ved elektrisk Bestraaling fremkaldes et stærkere Blodomløb i Huden og hermed en synlig „Foryngelse" af Ansigtet

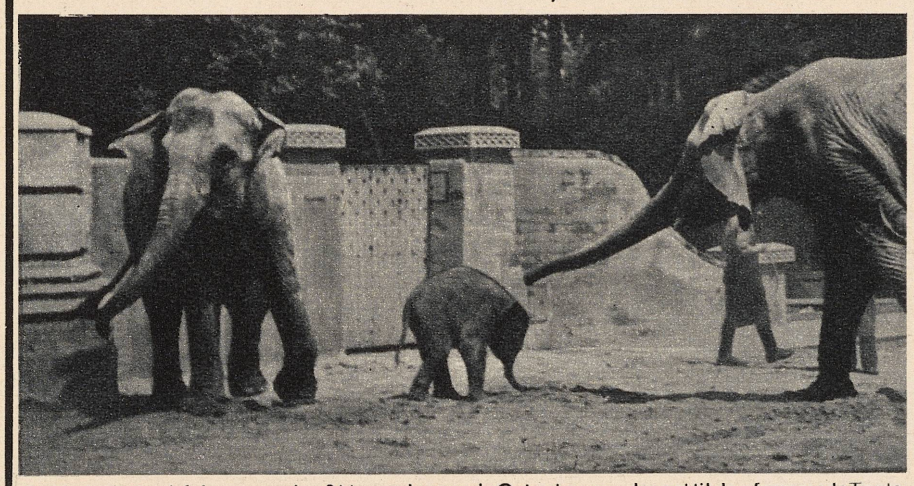
„SynesDe om det saadan?"
spørger Eleven. Og Smilet, som hun faar til Svar, udtrykker baade Tak og Tilfredshed med det gode Arbejde

STRIDEN OM ORJE

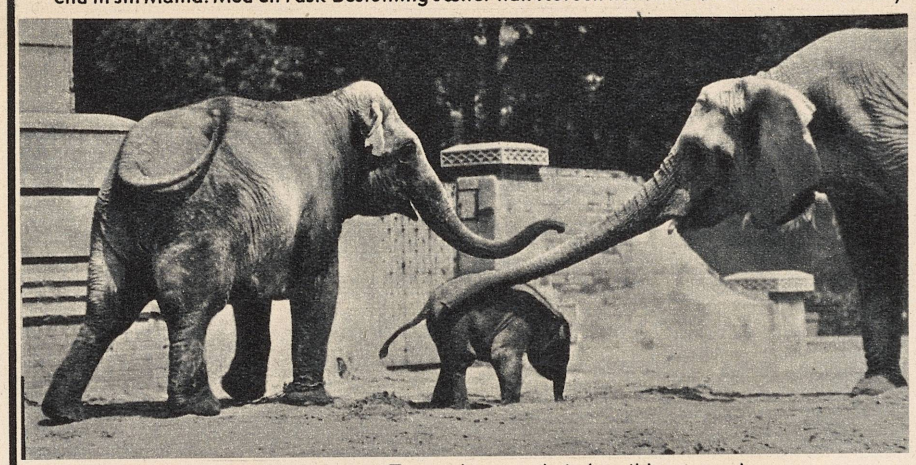
Et lille Drama
i den zoologiske Have i Berlin

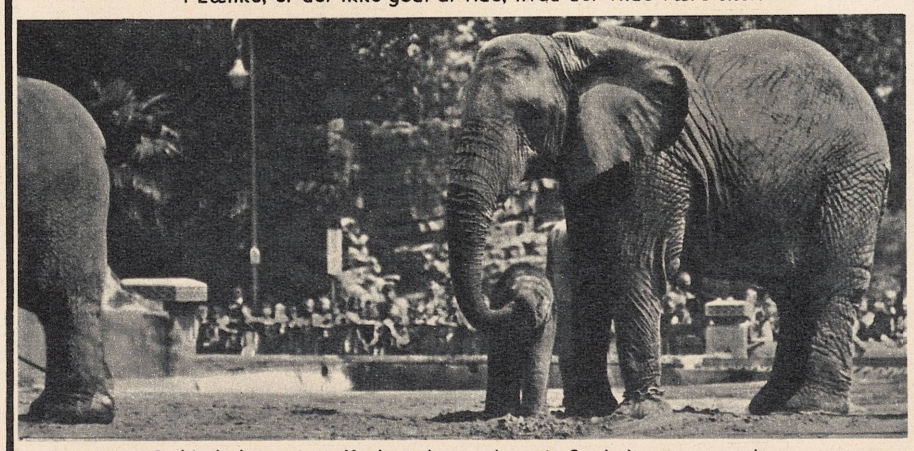
1. Til stor Ærgrelse for Elefantmama Tony længtes Lindy, en ældre Elefantfrøken, i den Grad efter den lille Orje, at hun maatte lænkes

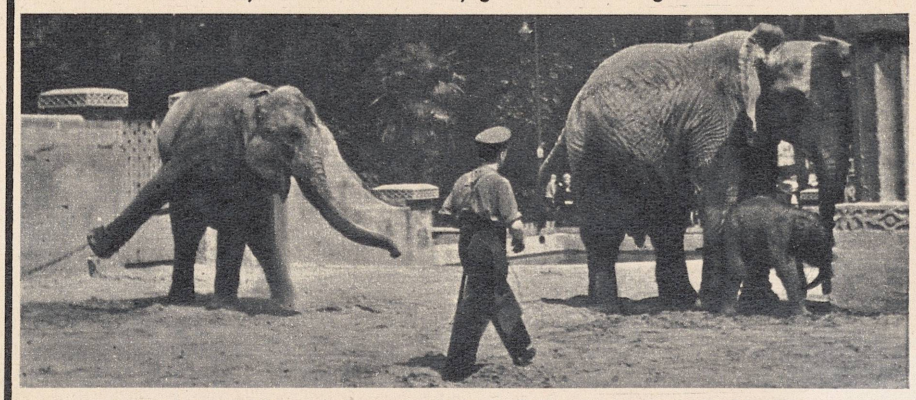
2. Underligt nok føler ogsaa den 2 Maaneder gamle Orje sig mere draget til den fremmede Tante end til sin Mama. Med en rask Beslutning sætter han Kursen hen imod den rare Frøken Lindy

3. Men nu bliver Mama Tony jaloux, og hvis hun ikke ogsaa laa i Lænke, er det ikke godt at vide, hvad der vilde være sket!

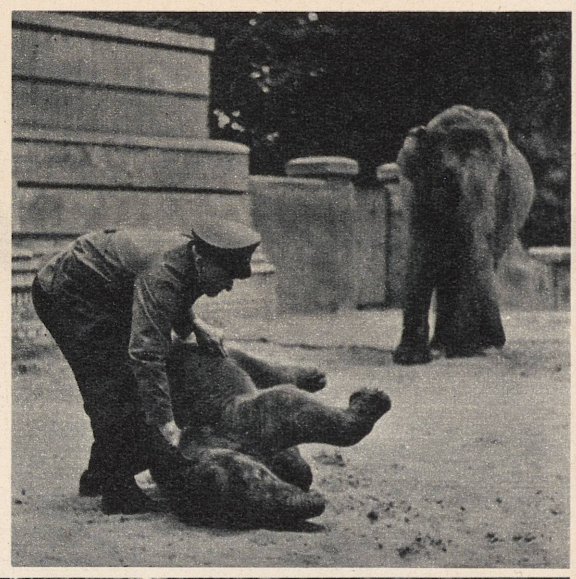
4. Lindy har sejret. Kælent slynger hun sin Snabel sammen med lille Orjes. Men Madame Tony gaar helt ud af sit gode Skind

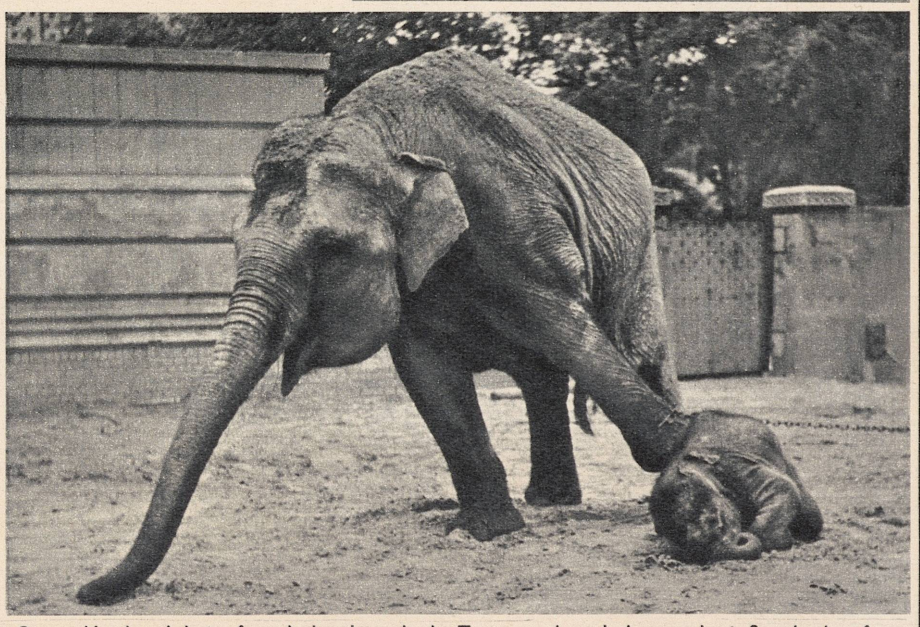
5. Det kan ikke blive ved paa den Maade. Den ægte Mama hidkalder Vogteren med sine Protestraab, og han gaar straks i Gang med at . . .

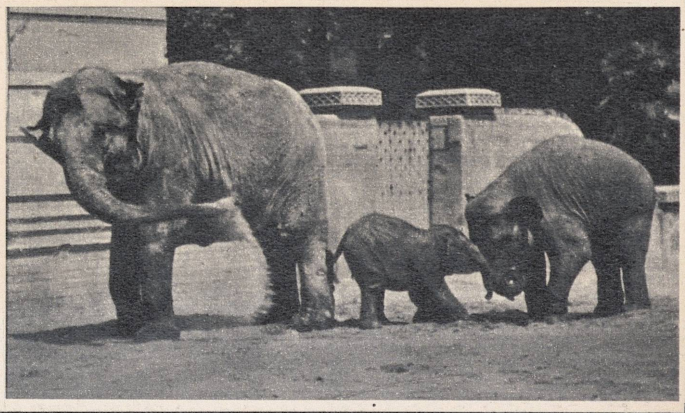
6. . . . forstyrre Lindy-Idyllen. Man tager den unaturlige Søn i Nakken. Plejemor Lindy rejser rasende Ørerne til Storm og . . .

7. . . . Orje smider sig ned paa Jorden og vil absolut ikke hen til Mama. Men nu er ogsaa . . .

8. . . . Vreden løbet af med den krænkede Tony, og hun lader med et Spark den forstokkede Unge forstaa, hvad han kan vente sig. Skulde det mon trække op til en Tragedie?

9. Nej, det ender altsammen godt. Man henter den eetaarige Murks — og Tante Lindy er (foreløbig i alt Fald) glemt

Julius Berger Tiefbau AG

BERLIN

Jord- og Bjergarbejde

Anlæg af Jernbaner

Tunnelbygning

Brobygning

Anlæg af Havne

Flodreguleringer

Kanalbygninger

Vandkraftsanlæg

Sluseanlæg

Opdæmningsanlæg

Grundvandssænkninger

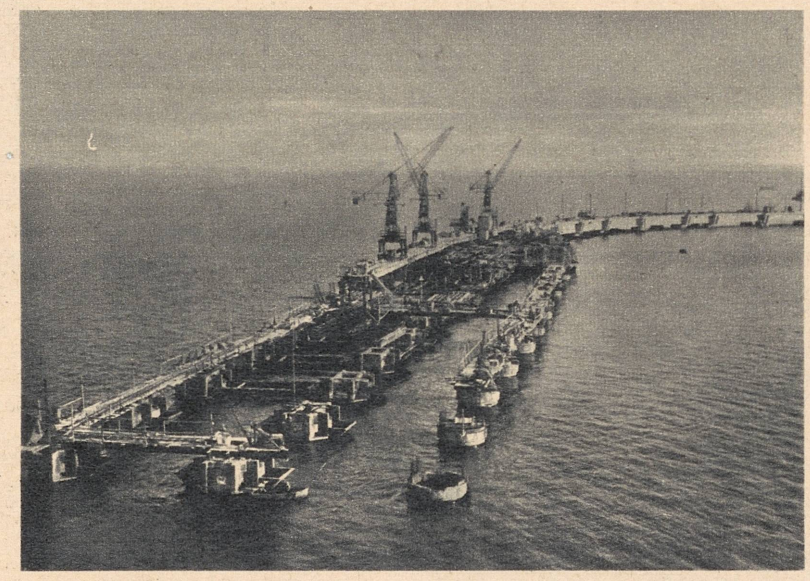
Caissons-Arbejder

Bygning af underjordiske Baner

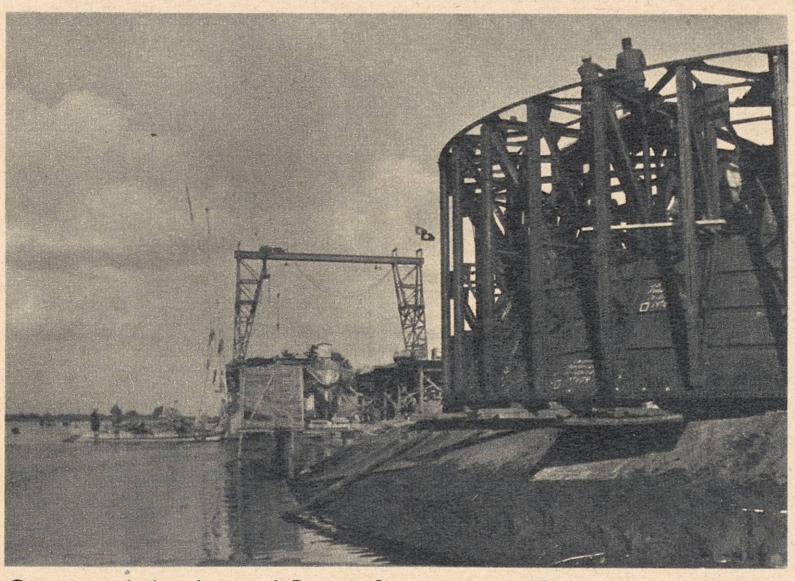
Vejbygning

Bygning af Industrianlæg

Jernbetonbygninger

Landingsanlæg Le Verdon-Frankrig

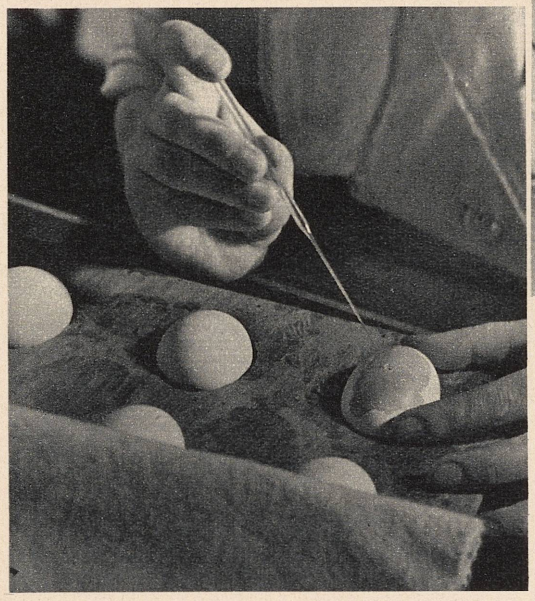
Caissons-Arbejder ved Broen Samannoud-Ægypten

Større Byggearbejder udførte i Udlandet

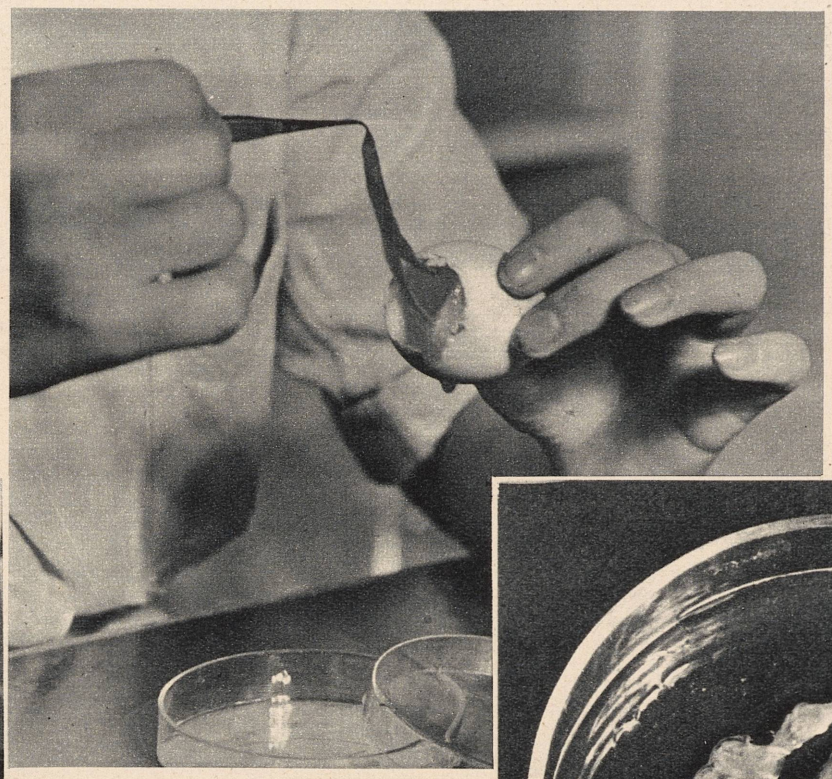
Teliu-Tunnelen i Rumænien	1924—1928
Jernbaneanlæg i Tyrkiet	1925—1931
Regulering af Magdalenefloden i Columbien	1926—1928
Jernbaneanlæg i Iran	1928—1930
Landingsanlæg i Le Verdon i Frankrig	1930—1933
Brobygninger i Benha og Samannoud i Ægypten	1937—1939
Havneanlæg i Bender-Chapour og Pahlevi i Iran	1937—1940
Hytteværket Keredj i Iran	1939—1940

„Laboratoriet“ i Hønseægget

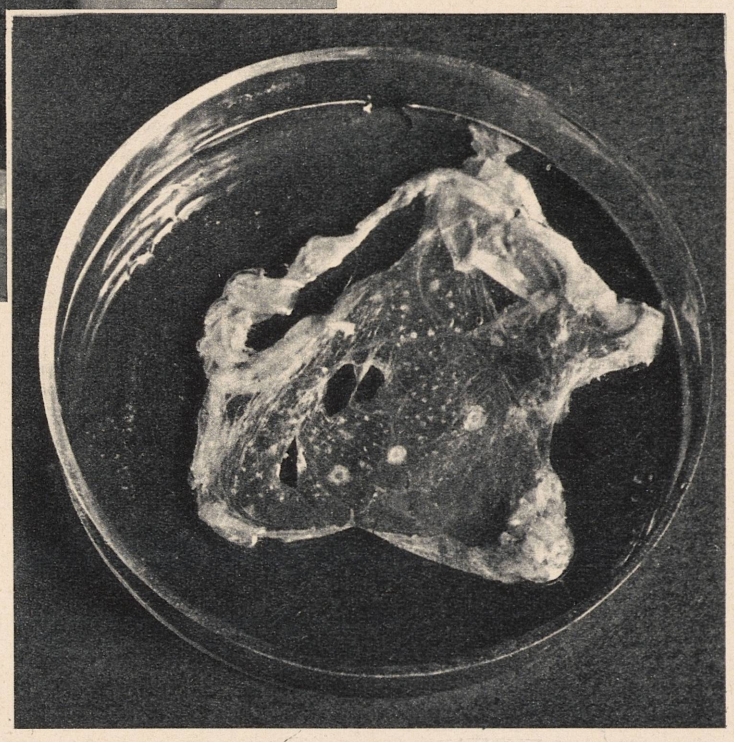
Naar man blader i gamle Bøger, træffer man stadig paa Beskrivelser af store Pest-, Kolera- og Koppeepidemier. Nu til Dags kan man slet ikke gøre sig nogen Forestilling om Omfanget af disse Rædsler. Nu er dog, for blot at nævne en af disse Epidemier, Kopperne forlængst fuldstændig forsvundet — takket være den næsten overalt gennemførte, almindelige Koppevaccination. Tidligere benyttede man hertil en Koppegift, som man tog direkte fra Koppepatienterne. Senere hen benyttede man hovedsagelig en Vaccine, som man tog fra Køer og Kalve. En ny Maade at fremstille Koppevaccinen paa er Kultivering af Virus i Hønseæg, et interessant Eksempel paa de bakteriologiske Metoders Forandring og Fuldkommengørelse.

Operationen: et eneste Stik ind i Æggeskallen, som forinden er desinficeret med Jodtinktur. Det indvendige af Ægget maa ikke beskadiges, det er kun i Æggehinden, der bliver indpodet Koppevirus. Hertil kræves Erfaring og et sikkert Haandelag

Det er Hinden, det kommer an paa! Efter tilstrækkelig lang Modning i Rugemaskinen udtages Æggehinden meget forsigtigt med en Pincet af Æggeskallen. Om denne Hinde drejer det hele sig, thi paa denne udvikler der sig under Rugningen en Kultur af de meget farlige Koppebakterier

Døden i Æggeskallen. Tre smaa hvide Kratere i den nederste Halvdel af Æggehinden viser, hvor Virusvaccinen har formeret sig. Denne Renkultur danner nu Grundlaget for Fremstillingen af Koppevaccinen

Jod-Kaliklorca

Den af Lægerne anbefalede *Tandpasta*

indeholder 0,0075 % organisk Jod, hvoraf ca 0,000035 gr Jod resorberes af Tandkødet, naar man børster Tænderne, og saaledes ad denne Vej naar til Fordeling i Legemets indre Organer.

Jod-Kaliklorca **er en behagelig skummende Tandpasta af bedste Kvalitet (uden klorsur Kali!) med en meget velsmagende og forfriskende Aroma. Dette Minimum af organisk Jod er tilstrækkeligt til at desinficere Mundhulen for længere Tid (videnskabeligt bevist!) og beskytte Tænderne saavel som Tandkødet mod Sygdomme, særlig ogsaa mod den i hele Verden udbredte Paradentose.**

Endvidere er *Jod-Kaliklorca* anerkendt af Lægerne som et Prophylacticum mod Forkølelsessygdomme og Alderdomssymptomer (Arteriosklerose) og som et stimulerende Middel for alle Legemets Funktioner.

Oplysninger og Litteratur gennem den videnskabelige Afdeling i den kemiske Fabrik

Queisser & Co., K.G., Hamburg 19

Forts. fra Side 2

Krig in Ørkenen

kenens Sand skyder der lange Rækker af tre Meter høje Rør. Her kan en Snes Biler faa Vand i Løbet af faa Minutter. Længere fremme er Vandet lige saa kostbart som Benzin.

Paskontrol. Vi maa forevise vort „Lasciapassare". Nu findes der hverken Huse eller smaa Kvinder mere. Nu staar Troppernes Telte 50 m fra hinanden. Alt er gravet ned og vidt forgrenet i Terrænet. Fra høje Stilladser bliver der holdt Udkig, og fra den øverste Platform overskuer man 30 km Orken og ser Havet.

Tidligere tjente disse Udkigssteder til Opdagelse af fjendtlige Patruljer, der nærmede sig. Her bag ved Fronten anvender man dem til egen Orientering, mod alle Fata Morganaets lumske Luftspejlinger, mod „smarrimento", d. v. s. for ikke at forvilde sig bort fra Kysten; man kan ellers forbandet let gaa vild i Orkenen.

Og saa træffer man paa Vejarbejdere: Hundreder og Tusinder af nøgne Overkroppe ved Arbejdet, hvad enten Solen brænder, eller den hede Vind blæser. Graziani bygger Veje og Veje i det uendelige. Han vil være uafhængig af den asfalterede Kystvej, som kunde udfordre de fjendtlige Krigsskibe til Beskydning.

Det nye Fremstød mod Marsah Matruk kræver en grundig Forberedelse, for den geniale Indtagelse af Sidi Barani lader sig ikke gentage; den gik nemlig for sig som følger:

*

Langt Syd for Havnen Porto Bardia, helt inde i Orkenen ligger den befæstede italienske Oase Dschirabub. Her fandtes i Begyndelsen af September betydelige Troppestyrker. Naturligvis fik Englænderne straks Nys herom. Hvortil har man ellers det storartede Spionagenet? Det er klart, gik det fra Mund til Mund i Kairo, at Graziani hat til Hensigt at angribe sydfra, fra Orkenen . . . Det vilde jo ogsaa være ganske forstaaeligt, da dog Hans Majestæts Flaade vilde have forhindret enhver Fremmarch langs Kysten. Altsaa: sydpaa med alle Stridskræfter! Ind i Orkenen.

Og saa kom Ghibli'en.

Kender De saadan en rigtig voldsom Ghibli? Saadan en Storm fra Kysten, som driver Sandet ind i selv den tættest lukkede Daase og i den stærkest sammenpressede Mund, foruden at den har en Temperatur af 55 Graders Varme? Englænderne kender den. At det er umuligt at føre Krig under en Ghibli, det staar dem i alt Fald klart. Luften er mælkeagtig gul, Sandet trænger ind i Motorerne, man kan ikke marchere, kan ikke se ud af Øjnene, Teltbanerne slaar og knalder — man kan overhovedet kun gøre een Ting: trykke sig godt tildækket ind i en Krog og drikke Whisky.

Graziani derimod — begyndte Fremmarchen!

Tænk Dem, hvad det vil sige for de tapre Tropper, for Sortskjorterne f. Eks., som et helt Aar igennem havde ligget i Teltlejr uden at røre sig af Stedet. Og nu: Fremmarch! Om Morgenen den 13. Sept. Kl. 6 fik Tropperne Øje paa Pigtraadsafspærringen, den berømte „reticolato", som strækker sig i 300 km Længde og henved 10 km Bredde langs med den ægyptiske Grænse. Graziani havde ladet denne bygge i urolige Tider for at hindre Beduinstammerne i at overskride Grænserne.

Jubelen var ubeskrivelig. Altsaa gaar det dog dog ind over Grænsen. Med munter Sang drog Sortskjorterne ind gennem Brechen i Pigtraadsafspærringen.

Man drog nu uden videre hen langs Kysten. Sandstormen rasede, Termometret steg til 57 Grader — men Soldaterne vidste jo, at Ghili'en dog var deres Forbundsfælle!

De engelske Tropper i det indre af Dschirabub satte sig naturligvis som altid for sent i Bevægelse, og Hans Majestæts Flaade saa overhovedet ingenting. Men Besætningen paa Sidi Barani gned Sandet ud af Øjnene og maatte fortrække.

*

Et ulige Spil: England er i Krig med Italien, men Italien ikke med Ægypten. England kaster i Flæng sine Bomber af paa Byerne, Italien respekterer Ægyptens Neutralitet. Italien bombarderer Marsah Matruk og de andre engleske Støttepunkter i Orkenen, dets Flyvere udspejder omhyggeligt de engelske krigsvigtige Maal, som ligger skjult paa det ægyptiske Territorium.

Den 11. Oktober skriver et engelsk Blad: „Lad os kun kaste vore Bomber ned over Cyrenaika. De italienske Kolonister skal vi nok faa møre paa denne Maade!"

Den 13. Oktober sad jeg sammen med et Par af disse „Kolonial-Italienere" i Kælderen i „Albergo Italia" i Bengasi. Det var næsten Fuldmaane. De engelske Bombemaskiner var lige ankommet. Et mægtigt Lufttryk, 4 skarpe Knald og saa atter Stilhed. En fjern Raslen af Sten. Værtinden gaar op af Kælderen, bliver et Par Minutter borte og kommer atter tilbage. „To Etager er ramt", siger hun roligt. „Men kun fortil, Værelserne bag ved staar endnu."

En Mand ved Siden af mig rejser sig. „Saa kan jeg jo gaa op og lægge mig til at sove. Signorina, vær saa venlig at vække mig Kl. 6." Kolonial-Italienere!

*

Begge mine Kameraer har ogsaa faaet sig en lille Omgang, ganske vist kun af lidt Murværk, men nok til at ødelægge Leicaens fintfølende Mekanisme. For at undgaa Tidsspilde maa jeg hurtigt flyve til Rom og lade Kameraet tage fra hinanden. Jeg tager med den første Flyvemaskine, for at jeg kan være tilbage i rette Tid, naar Fremstødet skal begynde.

For fjerde Gang en Krigsflyvning mellem Libyen og Italien. Men denne Gang er det en Landmaskine paa Prøveflyvning. Mellem dens Sæder er der kæmpemæssige Reservetanke. Maskinen skal indsættes i Sydamerikatjenesten. I Løbet af 2 Timer og 20 Minutter skal vi være paa Sicilien. Motorerne drøner, vi starter. Byen ligger dybt nede under os, og Kysten er kun en hvid Stribe, som man kan forfølge uendelig langt væk.

For mit indre Syn ser jeg den gaa videre og videre ned i Retning af Derna, til Bardia, til Sidi Barani, til Marsah Matruk. Hvornaar mon den store Fremrykning skal begynde der? Bag ved Marsah Matruk, drømmer jeg videre under Motorernes Sang, bag ved Marsah Matruk maa der endnu overvindes tre Forsvarstillinger, før man staar foran Alexandria, Suez-Kanalen . . .

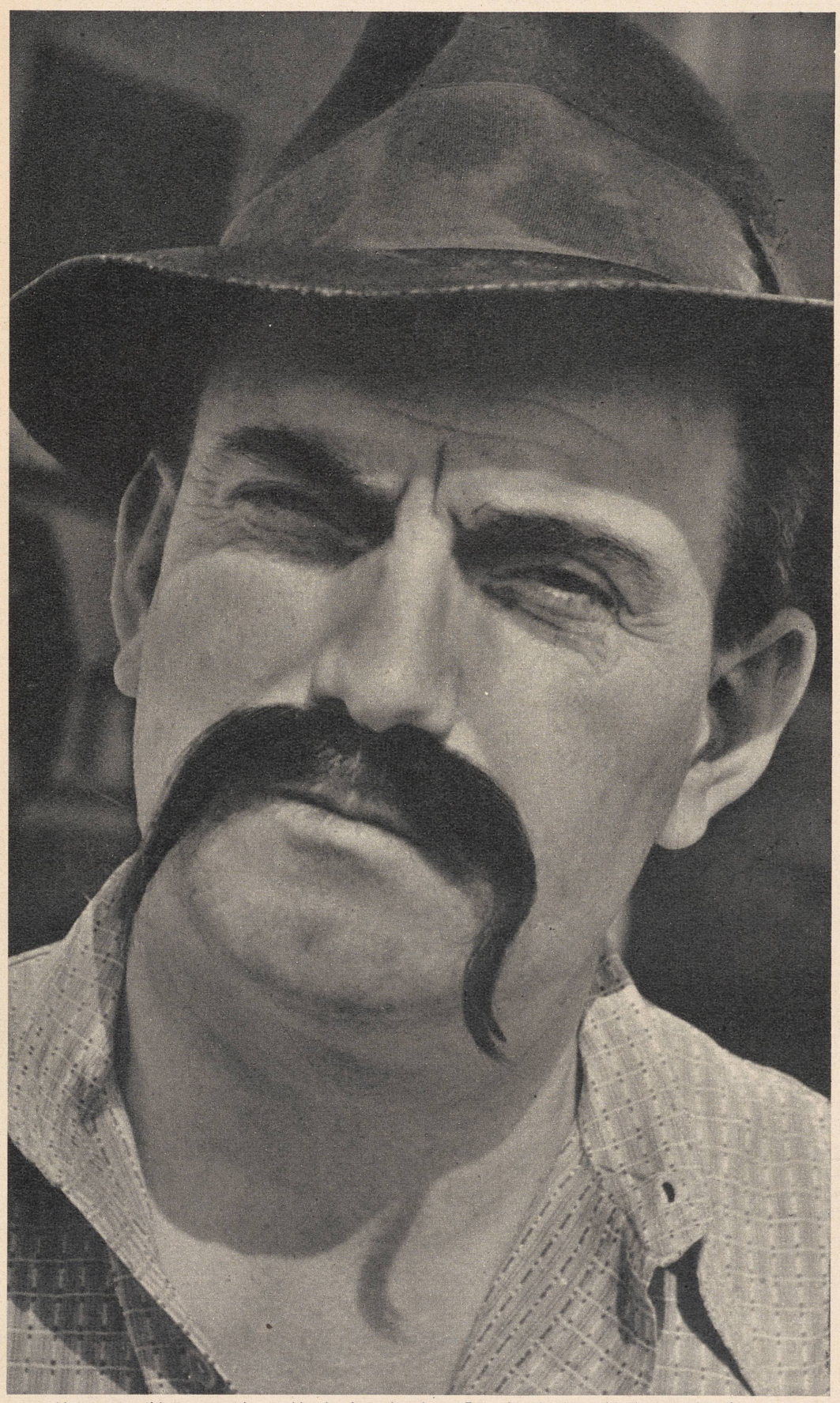
En lang haard Marsch paa mange hundrede Kilometer, som hele Verden vil følge med Interesse.

Wolfgang Weber

Der findes endnu Skæg...

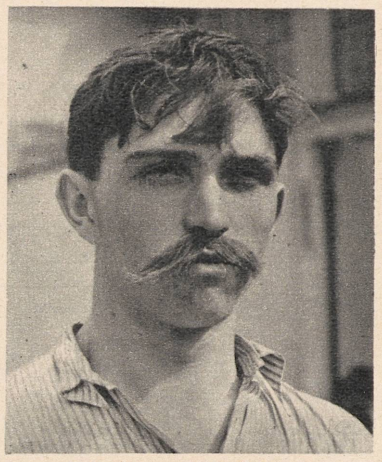
I UNGARN

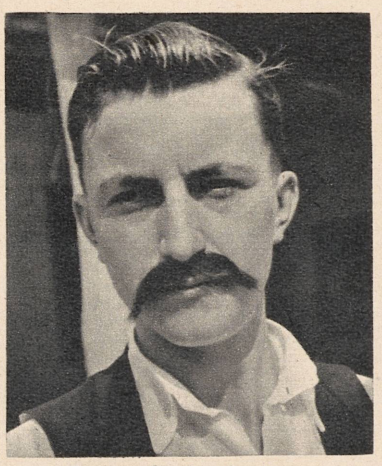
Hvis man vilde spørge denne Hyrde, hvordan hans Faar havde det, vilde han trække foragteligt paa Smilebaandet, for hans Skæg viser jo ved sin omhyggelige Pleje, hvilke Dyr han vogter. Et Blik paa Kvæghjorden (forneden) viser tydeligt Skæggets Lighed med Dyrenes Horn

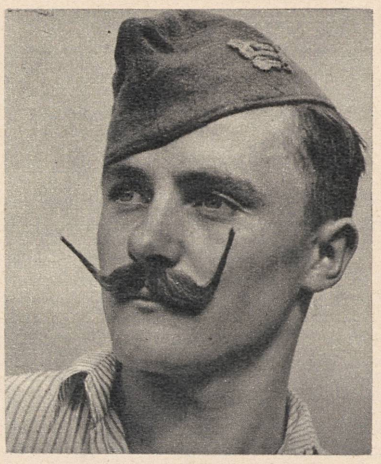
Kun 20 Aar — men Skægget gør ham til en Mand. Pustaen kræver Skæg — hvis man vil regnes for noget

Et kækt og stridt Betyar-Skæg, som giver sin Bærer et romantisk Præg

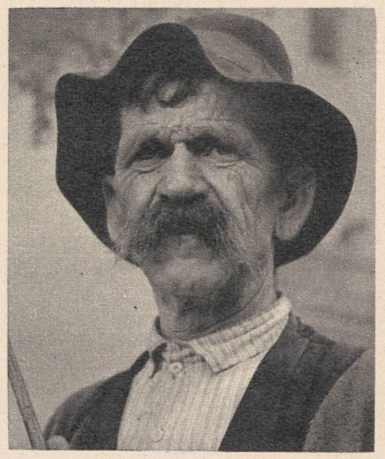
En ung Storbonde. Naar hans Skægspidser skælver — skælver hans Tyende

Ved Militæret staar Knebelsbarterne i Vejret som ved et magisk Trylleri! Saadan kan kun Husarfingre sno et Overskæg!

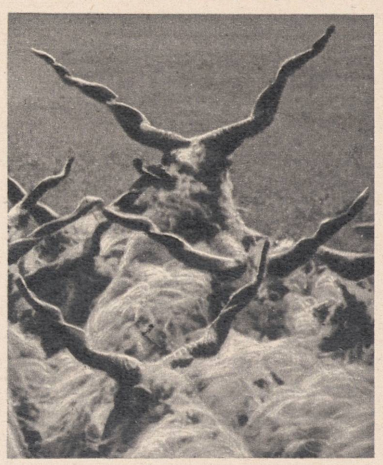
Et pensioneret Skæg faar dobbelt Pleje og skinner til Fryd for Ejermanden

Et haardt Liv — og et stridt Skæg! Pisket af Stormen, kun kæmmet af Regn og Slud

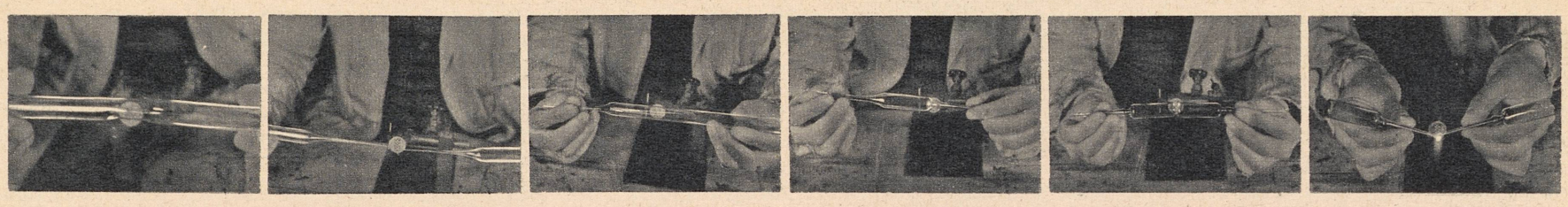

„Vis mig Dit Skæg, og jeg skal sige dig, hvem du er!"

En Pusta-Hyrde. Hans Skægspidser snorsig paa samme Maade som . . .

. . . Hjordens Horn. Skægget er Tegn paa mandig Værdighed, dets Form paa Stand og gode Manerer . . . i Ungarn

Før blev en Ampulle lavet i Haanden . . .

Glasrøret opvarmes over Brænderen . . .

I tyndtflydende og bøjelig Form kan det trækkes ud

Et andet Sted sker det samme . . .

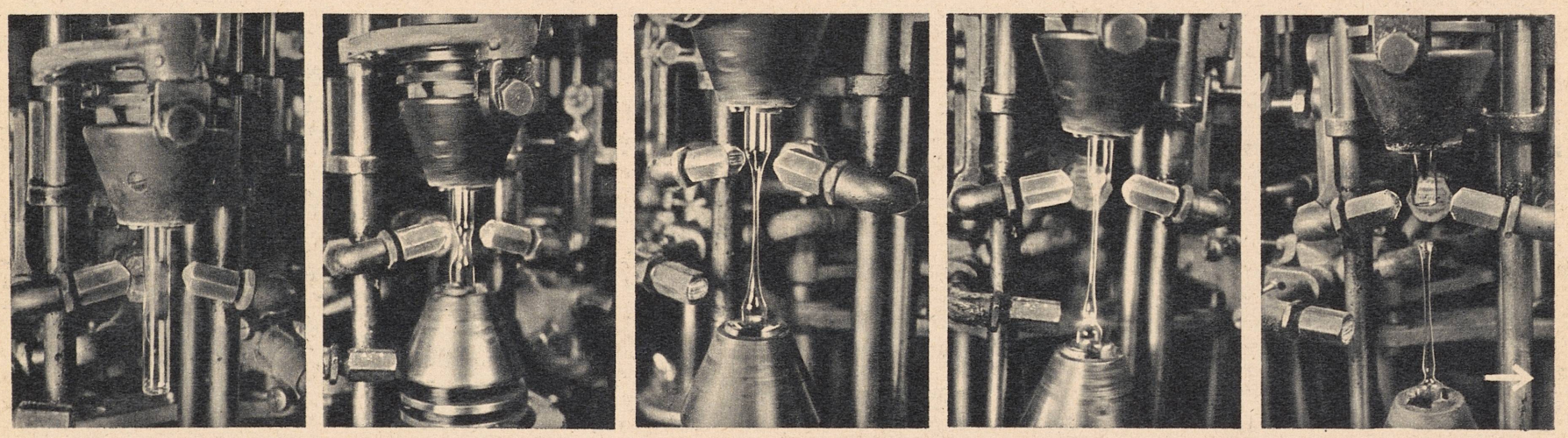
Nu er Formen færdig. Ved Enderne snævres den ind . . .

Flammen skar Glasrøret igennem. Ampullens Bund og . . .

. . . Spidser smeltes

Marskalstaben i Tornysteret

I mange tyske Fabrikker er der paa den sorte Tavle slaaet særlige Propagandaplakater op, som skal gøre Arbejderne og Kontorpersonalet opmærksom paa, at ethvert Forbedringsforslag, der kan være af Betydning for den enkeltes Sikkerhed og en bedre Arbejdsordning i hele Fabrikken, vil blive prøvet og præmieret af en Kommission. Forslagets Værdi er afgørende for Præmiens Størrelse. Da det for det meste drejer sig om Arbejds- eller Materialebesparing, lader dette sig let udtrykke i absolutte Tal. Saaledes beløber en Præmie sig ofte til 10% af, hvad der kan spares i et Aar. Paa denne Maade bidrager Arbejderen til sin Fabriks Udvikling. Han staar Dag ud og Dag ind ved sin Maskine og faar saaledes et større Indblik i Materialets Utilstrækkelighed end Konstruktøren, der ikke ved Tegnebrættet kan forudse alle de Puds, de ny syntetiske Stoffer kan spille en. De stadig nye Forslag, der udtænkes og indsendes af Arbejdere i de tyske Fabrikker, beviser, at den tyske Arbejder er beredt til at medvirke skabende ved Udviklingen af den tyske Industri under Krigen.

. . . nu udfører en Maskine — som blev opfundet af en jævn Arbejder — det samme Arbejde

Et Glasrør roterer. Tre Brændere smelter det.

En anden Maskine griber Glasrøret fra oven . . .

og trækker det ud til et langt Rør

En ny Brænder laver en Indsnævring

Det gennemskaarne Rør med den smeltede Bund sænkes ned i et Beredskabsrum

Til ethvert Formaal

har OLYMPIA den passende Skrivemaskine. Til Kontorbrug den populære OLYMPIA 8 med dens mange Fordele, og i forskellige Vognbredder, samt med Decimaltabulator. I transportable Modeller fremstilles: ELITE, PROGRESS og SIMPLEX, saavel som PLANA, den første tyske flade Skrivemaskine. For alle Maskinernes Kvalitet, saa forskellige de end er i Anvendelse og Pris, garanterer det fælles Navn:

Olympia

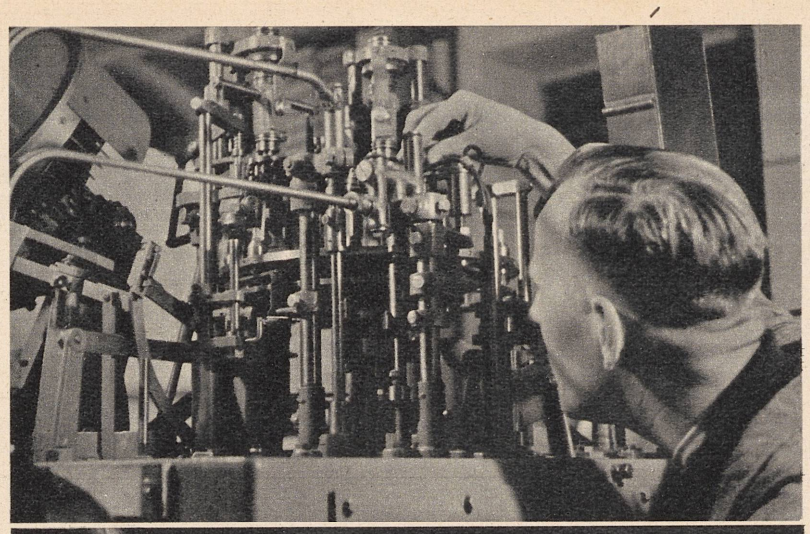

OLYMPIA SKRIVEMASKINER A. S., KOPENHAGEN

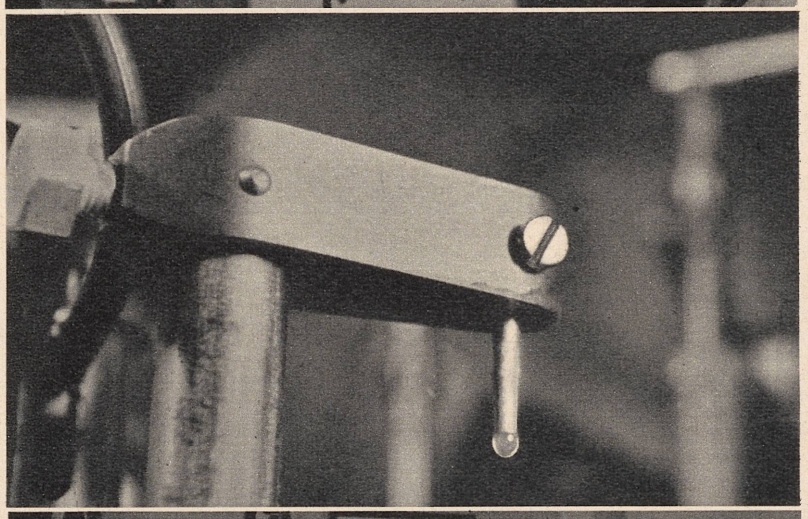
VESTERBROGADE 5, Tel. 10830

Marskalstaben i Tornysteret

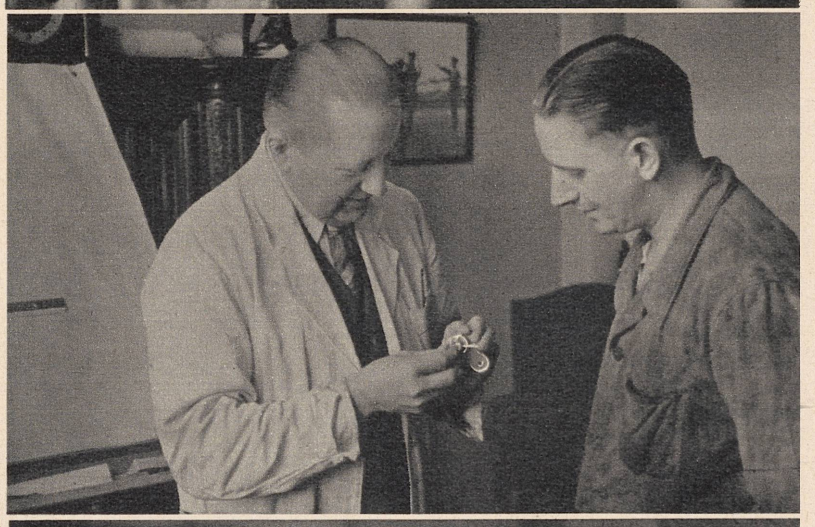
30000 Draaber daglig

I det sidste Aarstid har en ung Arbejder hver Dag staaet foran sin Maskine, der fyldte en kostbar kemisk Opløsning paa bittesmaa Flasker gennem meget fine Aabninger

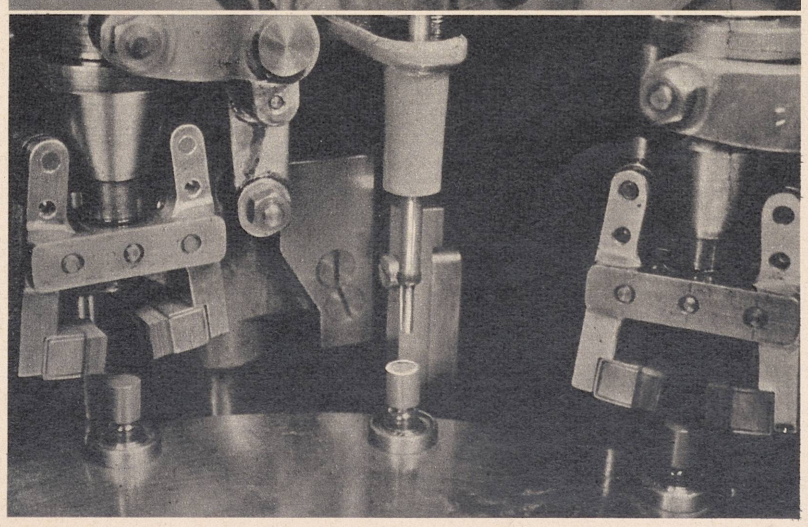
Efter hver Paafyldning bliver der en Draabe hængende ved Aabningen! Den gaar til Spilde. Med 30.000 Paafyldninger om Dagen betyder det 30.000 Draaber eller en Liter. Men en Liter koster 16 Mark. Det er mere, end hvad denne Arbejder, der betjener Maskinen, tjener i Løbet af en Dag

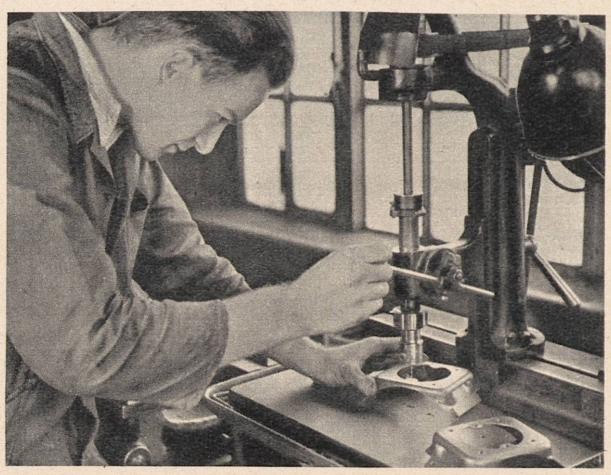
Arbejderen gaar over i Kontoret til Ingeniørerne. De drøfter Problemet sammen. Denne Draabe, der rammer Flaskehalsen paa Ydersiden, maa fjernes under den paafølgende Arbejdsgang, hvor Flaskerne lukkes og forsynes med Etiketter. Det er Tidsspilde og fremkalder betændte Fingre hos hans Arbejdskammerater. Ingeniøren konstruerer en Mekanisme, der skal samle Draaben op. I sin Egenskab af sagkyndig hjælper Arbejderen ham ved Tegnebrættet

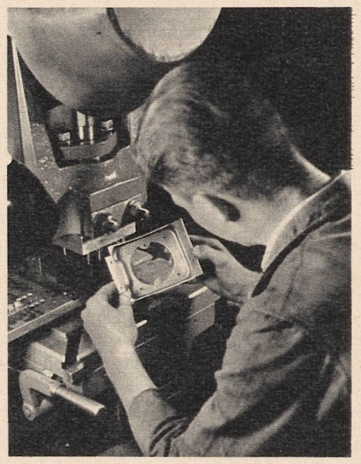
Efter et indgaaende Studium af Draabedannelsen og talrige Forsøg er der fundet en Løsning: omkring Aabningen bygges et Apparat, der øjeblikkelig suger Draaben til sig efter hver Paafyldning. Men Arbejderen er endnu ikke tilfreds: Det maa ogsaa forhindres, at Huden angribes. Til dette Formaal undersøges Skruemekanismen nøje

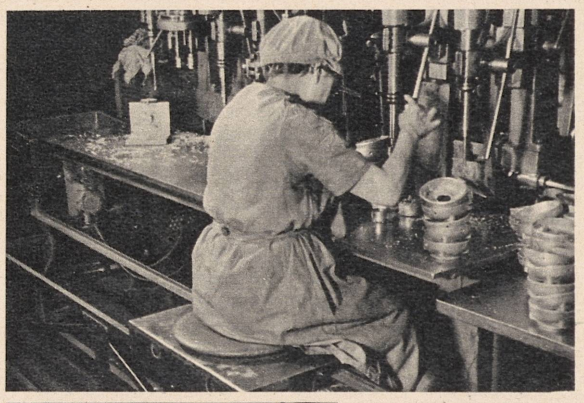

Den færdige Løsning: Resultatet af Arbejderens og Fabriksledelsens fælles Anstrengelser. Den nye Maskine, der sparer det kostbare Materiale og ikke mere truer Arbejdernes Sundhed, har to Paafyldningsaabninger med Sugemekanisme, to mekaniske Hænder og to Tapper, der skubber den færdige Flaske hen til en ny Arbejdsplads, hvor den forsynes med en Etiket. Med 300 aarlige Arbejdsdage beløber Materialbesparelsen sig til 4800 Mark, samtidig med at der spares 800 Mark i Arbejdsløn, d. v. s. ialt 5600 Mark. Af denne Sum faar Arbejderen en Præmie paa 10%, altsaa 560 Mark

150 Mark for en Idé!
En ung Arbejder fremstiller Dag efter Dag med sin Maskine Bunden til et Apparat (se Billedet foroven). Der maa foretages forskellige Boringer, for at Apparatet kan sættes paa med Skruer og Møtrikker. Hans Forslag, der gik ud paa at stanse Hullerne straks ved Udstansningen af Bund og Vægge, blev antaget af Fabriksledelsen. Den unge Opfinder fik tilkendt en Præmie paa 150 Mark

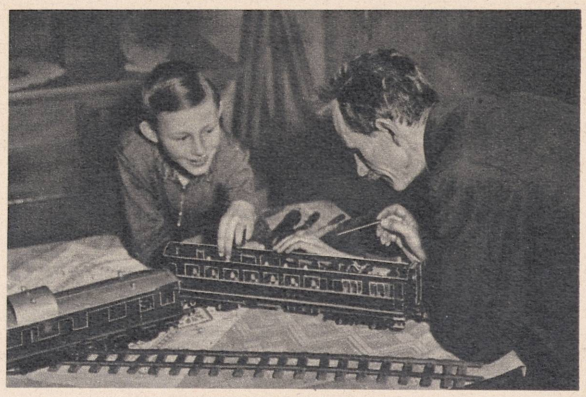

Det koster Tid og er skadeligt for Helbredet at skulle betjene forskellige Apparater paa et langt Arbejdsbord. En af Arbejderskerne fandt paa en Udvej: hun opfandt et Rullesæde

Paa Fabrikken findes en særlig Brevkasse, som Personalet kan lægge sine Forbedringsforslag i. Disse undersøges saa af Fabriksledelsen i Samarbejde med dem, der er kommet med Forslagene

Ogsaa hjemme sysles der med Opfindelser. En Arbejder ved Familiens Spisebord foran Modellen af en Spisevogn. Sammen med sin Søn overvejer han, hvorledes den kan forbedres. Præmiesystemet tilskynder den opfindsomme Arbejder til stadig at give sig i Kast med nye Opgaver i Samfundets Tjeneste

Ende

STAALFLASKER-VENTILER

Gennemgangsventiler - Hjørneventiler

for alle fortættede
og flydende Gasarter

saasom Kulsyre, Ilt, Kvælstof, Ædelgas, Trykluft, Brint,

Amoniak, Acetylen, Klor, Fosgen, Svovlsyre, Klormethyl.

•

Drivgas-Specialmodeller, der svarer til de største Krav, for Bygas, Klargas,

Methan, Propan, Butan

AGEFKO KOHLENSÄURE-WERKE

GESELLSCHAFT MIT BESCHRÄNKTER HAFTUNG

Afdeling Ventilfabrik

BERLIN W 62

50-aarig Praksis

Bedste Værkstedsarbejde og hensigtsmæssig Konstruktion yder Garanti for største Sikkerhed og økonomisk Drift for ethvert Anvendelsesøjemed.

„Den frygtløse sover godt“

Paa Eugenplatz højt hævet over Byen Stuttgart ligge en Klinik, som er enestaaende i Verden. Det er naturligvis en Klinik for syge — det plejer Klinikker jo at være. Men det mærkelige er, at Patienterne kun bor der om Natten. Om Dagen passer de deres Arbejde, og først om Aftenen indfinder de sig paa Klinikken for at blive helbredt for deres „Sygdom“.

Den Sygdom, som dette Hospitals Patienter lider af, er yderst alvorlig. Lægerne mener, at rundt regnet en Femtedel af alle civiliserede Landes Befolkning er angrebet af den; vi kalder denne uhyggelige Svøbe kort og godt Søvnløshed. Stuttgarter Klinikkens Indehaver, Dr. Breuninger, er Specialist i Nervelidelser og Psykoterapi. Han har valgt som sin Livsopgave at give de søvnløse Søvnens Naadegave tilbage.

*

Naar man vil bekæmpe en Sygdom, maa man begynde med at udforske dens Aarsager og Symptomer. Ved Søvnløshed er de naturligvis næsten udelukkende af psykisk og ikke organisk Natur. Et Menneske, som lider af Søvnløshed, er som Regel allered, naar han gaar i Seng, besat af Frygten for ikke at kunne sove. Af Rædsel for ikke at falde i Søvn lykkes det ham for det meste heller ikke.

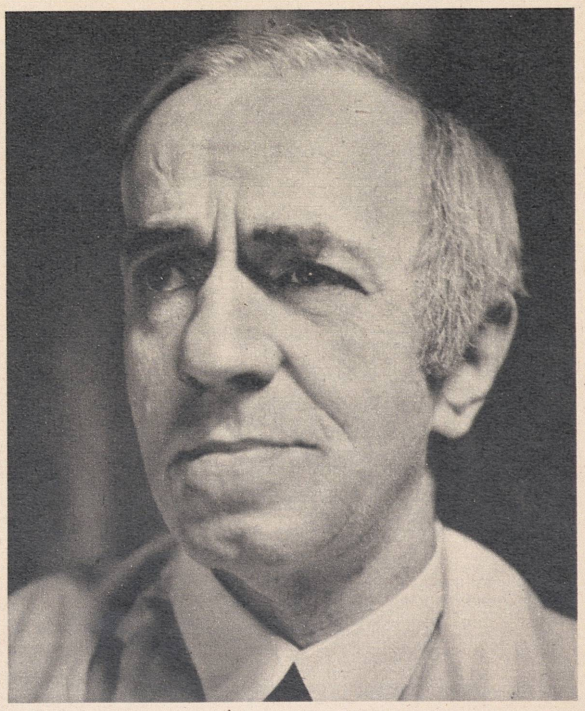
Og nu begynder Tragedien. Den søvnløse fatter det bestemte Forsæt: „Jeg vil sove.“ Han anspænder hele sin Viljekraft for at sove ind og opnaar naturligvis lige det modsatte, da Afslappelse er en Forudsætning for Søvn, mens han har mobiliseret hele sin Viljestyrke.

Og saa indfinder Fortvivlelsen sig hos den sygeligt søvnløse. Han glemmer fuldstændig, at et Menneske, som ligger stille og roligt i sin Seng, allerede har Del i Søvnens største Gave, nemlig den fuldkomne legemlige Ro.

Men den søvnløses Sjælstilstand er desværre meget langt fra den fuldkomne Ro. Han gør lige akkurat det

Mærkeligt — men sandt

To Mennesker i eet. Mens den unge Pige stadig siger til sig selv: „Jeg vil — jeg maa sove!“, holder hun netop ved denne Viljesanspændelse Søvnen borte. Længslen efter Søvn paa den ene Side og den vagtsomme Anspændelse paa den anden Side afføder en Splittelse i Personligheden; men den sunde Søvn er kun mulig, hvor der er indre Harmoni til Stede

Dr. Manfred Breuninger,
som er Leder og Grundlægger af „Natteklinikken“ i Stuttgart, hvor søvnløse Mennesker oplæres til at beherske Søvnens svære Kunst

I Kamp mod Søvnløsheden

Hun har glemt at lægge Hverdagens smaa, men for hende ganske vist store, Bekymringer, fra sig sammen med Klæderne. I Halvsøvne kæmper hun dermed, til hun . . .

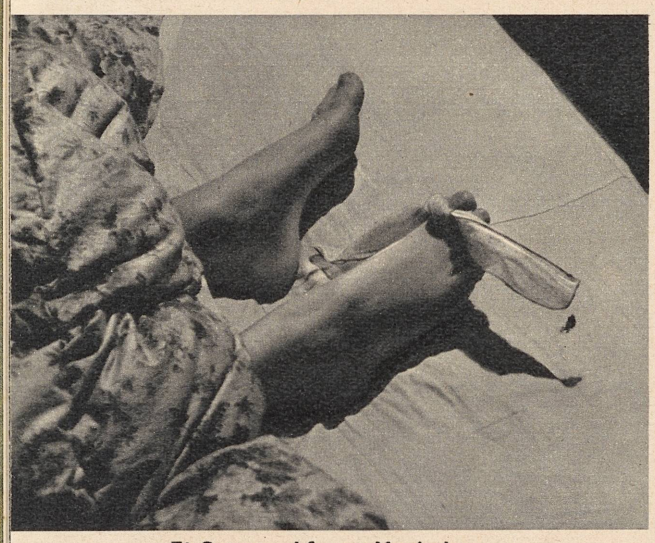

. . . skjuler Hovedet
i Puden for at undgaa de
slemme Spøgelser, men . . .

. . . forgæves!
Hun er atter lysvaagen og kæmper med
sine Tanker. Er der dog ingen Redning?

Et Soveraad fra en Veninde:
Bind ef Lommetørklæde om den store
Taa! Troen kan flytte Bjerge . . .

Som Barn sov hun godt med sin Bamse
Mon den har bevaret
sin Trolddomskraft?

Det bedste Middel
er at skrive sine urolige Tanker ned
og kaste Papiret i Papirkurven . . .

. . . og Resultatet bliver,
at Ungdommens sunde,
rolige Søvn er genvundet

eneste, som han ikke skulde gøre, idet han nemlig lader Dagens Problemer og Bekymringer, som hører Arbejdet til, forstyrre den Ro, som hører Natten til.

Hvad der den næste Morgen forekommer en ubetydeligt og smaat, faar om Natten overvældende Betydning. Disse Mennesker kan ikke „komme fri af sig selv". „Forbindelsen til Jeg'et" er for kort til, at de kan glide ubesværet over i „Søvnens jeg-befriede Lykke".

Dr. Breuningers Patienter lærer først og fremmest, at Betingelsen for en nerveberoligende Søvn er indre Harmoni. Dr. Breuninger har formuleret det saaledes, at Søvnløshed er en ubevidst „Dødsangst i smaa Doser" hos den syge. Denne begaar den Fejl, at han holder den vaagne Tilstand før Livet selv — og ikke vil give Slip paa det.

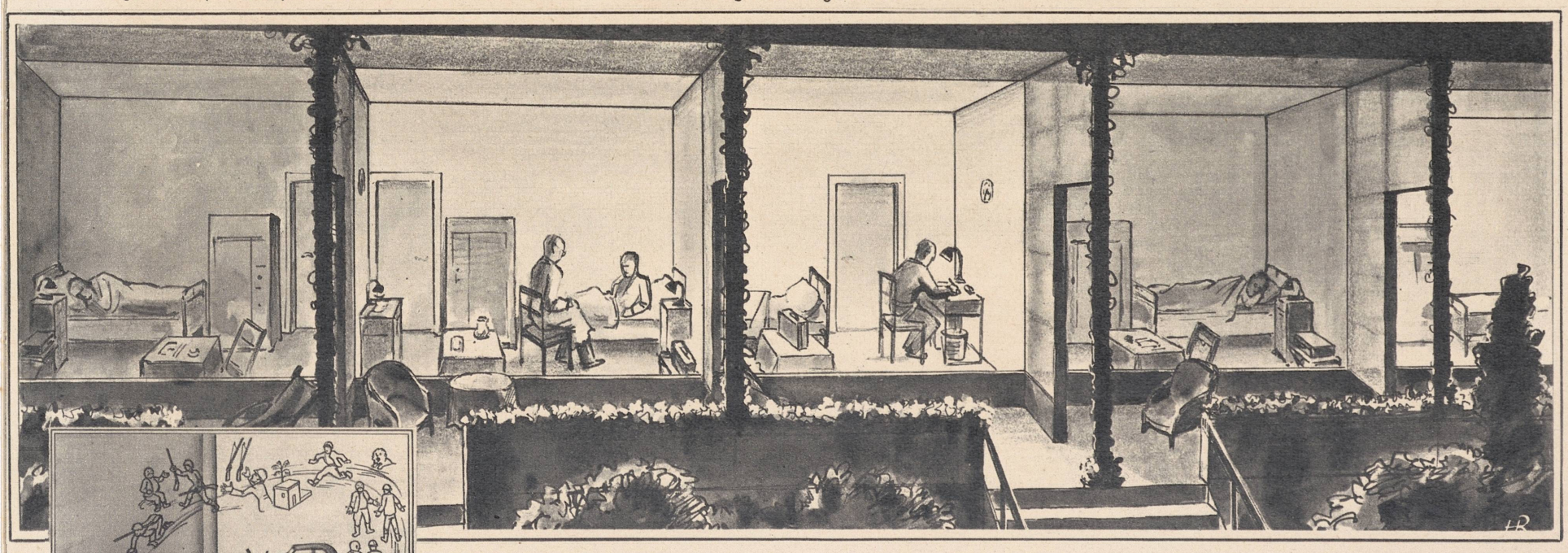
„Den frygtløse sover godt", siger et gammelt Ordsprog. Den som frygter Døden, er kommet i Strid med sin egen Natur, hvis Død staar skrevet i Stjernerne, og derfor har han ogsaa Angst for Dødens Broder, Søvnen.

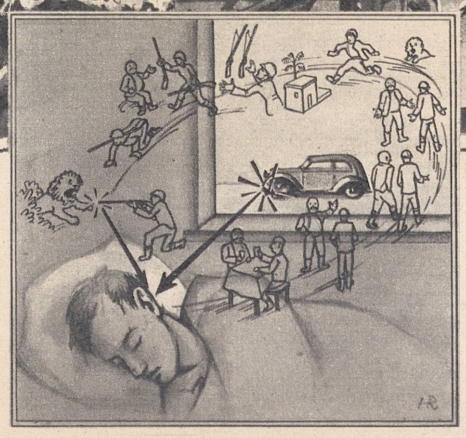
Hvorledes behandles nu de søvnløse syge hos Dr. Breuninger i Stuttgart? De kommer om Aftenen til Klinikken medbringende deres Nattøj, samt selvfølgelig den gode Vilje til Helbredelse. Dette maa de gøre hver Aften i 2 til 8 Uger, alt efter Tilfældets Karakter.

Det er en Selvfølge, at Patienterne maa forpligte sig til at give fuldstændigt Afkald paa Sovemidler. Desuden maa alle Patientens Organer være i Orden, da Dr. Breuninger kun giver sig af med at kurere Søvnløshed, der har psykiske Aarsager.

Før den syge gaar i Seng, maa han holde „Problemtime". Han maa samle alle sine spredte Tanker. De kan være af forretningsmæssig eller privat Natur. Maaske pines han ogsaa af filosofiske Tanker. Men dem alle maa han nedskrive med Haanden paa et Stykke Papir. Saa gennemtænker han hver enesteTanke, hvert opdukkende Problem, nedskriver Resultatet, afslutter saa at sige Dagen, slaar en Streg derunder og ordner saaledes i hvert Fald for sig selv alt det, der kan være at ordne, naar Dagen er forbi. Der er nu ikke mere Stof til Nattens pinefulde Tanker, alt er jo nu i Orden, og han kan lægge sig til at sove.

Denne „Problemtime" har vist sig at være et udmærket Middel til det, som Dr. Breuninger kalder „Svækkelse af Jeg-bevidstheden"; der trækkes ligesom et mørkt Forhæng for Menneskets Bevidsthed, og Søvnen indfinder sig.

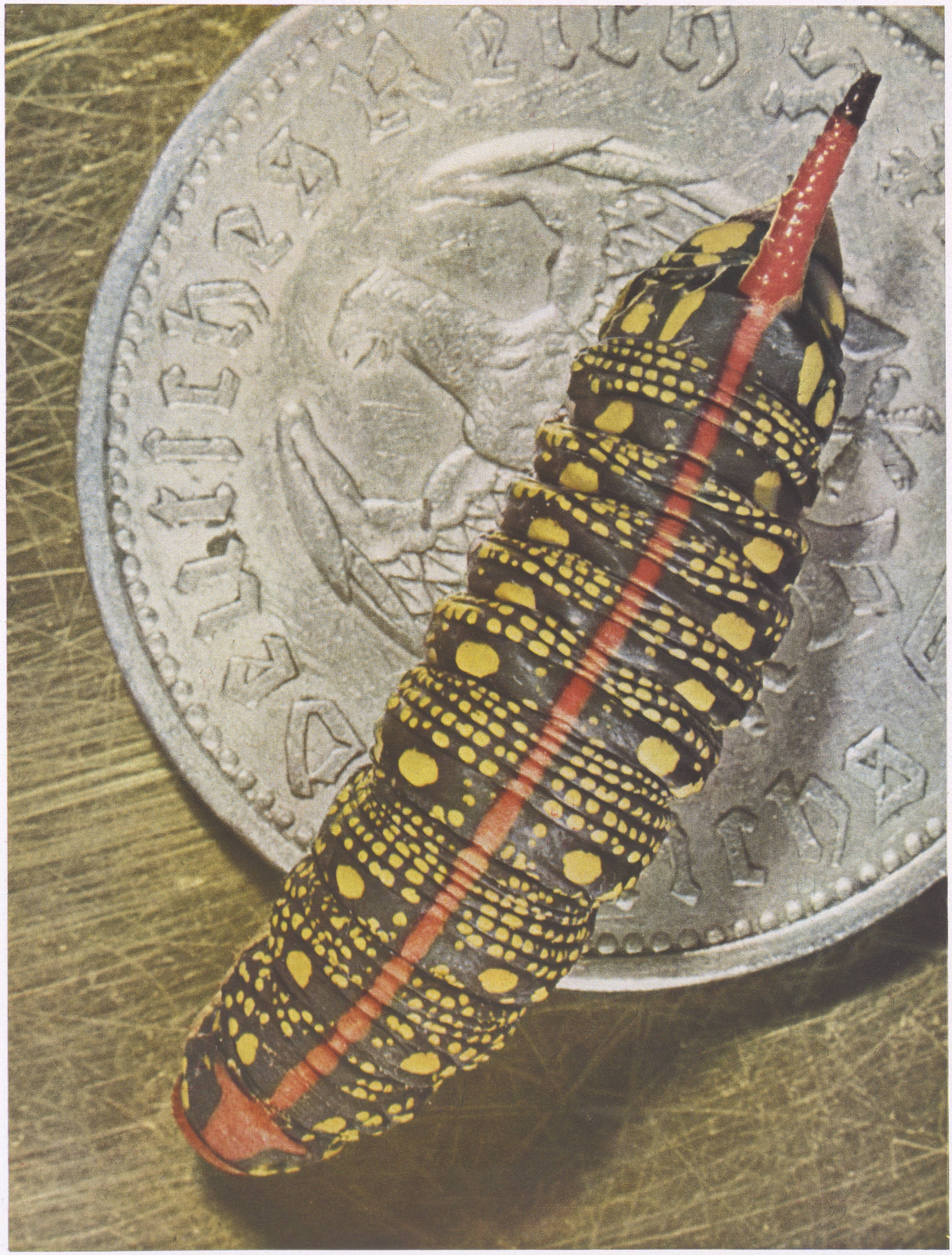

I Drømme vendes der op og ned paa Tidsbegreberne

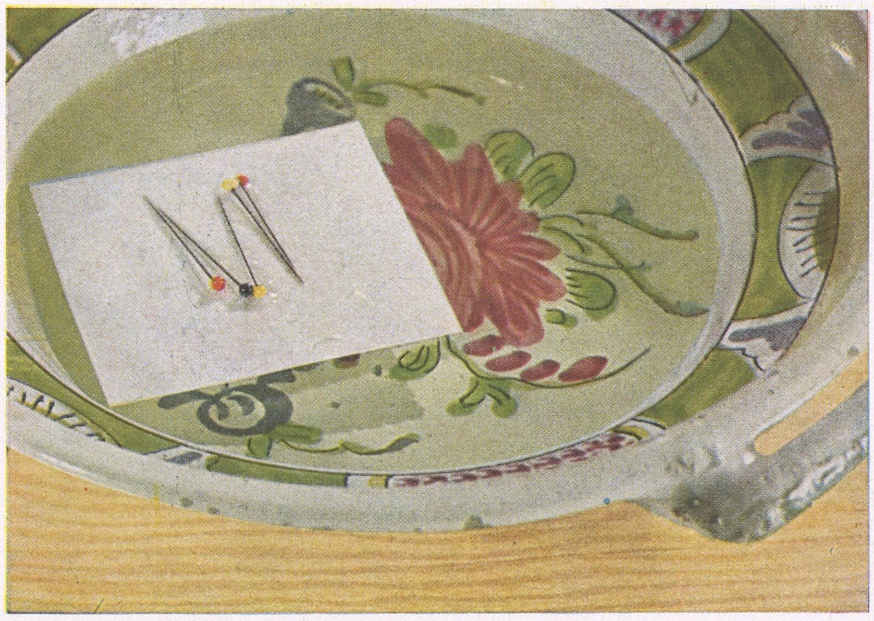
„Jeg har drømt modbydeligt hele Natten", vil denne Mand paastaa den næste Dag. Hvad er nu egentlig Sandheden? Et Automobilhjul, som punkterer, afføder en tilsyneladende endeløs Række Drømmebilleder, der som Sluteffekt har „Skuddet mod Løven". I Virkeligheden har Drømmen kun varet de faa Minutter mellem Knald og Opvaagnen

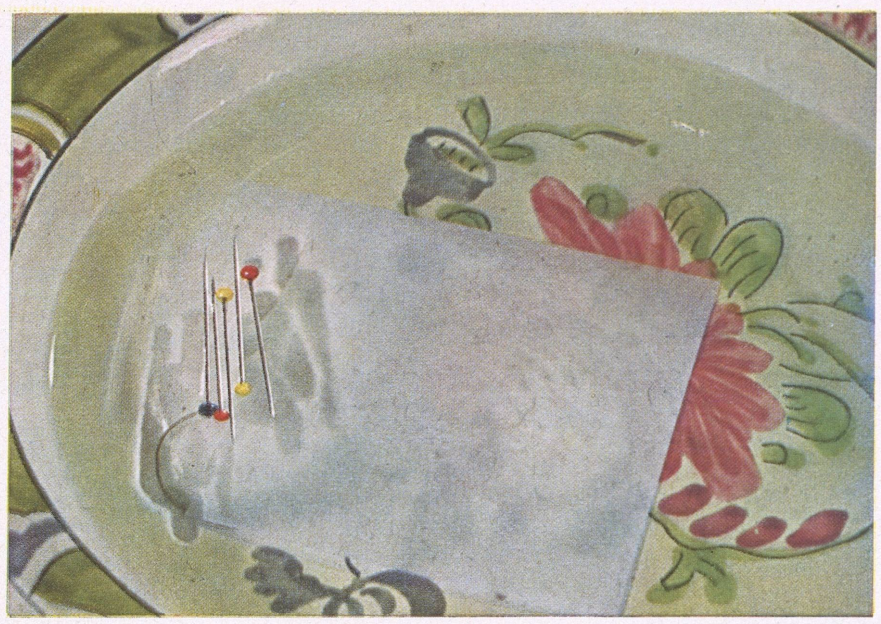
Saaledes skal de „Natklinikker" for søvnløse,
som Dr. Breuninger anbefaler for enhver større By, se ud. De skal være tilknyttet et stedligt Hospital eller Sanatorium som Station for ambulant Behandling. Disse „Soveelevers" Værelser ligger fjernt fra al Larm bag en blomstersmykket Terrasse. I de to midterste Værelser brænder der endnu Lys — i det til venstre fører Lægen en „Beroligelsessamtale" med en Patient, medens den syge i det tilstødende Værelse tilbringer sin „Problemtime" alene

Hvorfor bliver Larven siddende paa Sølvmønten?

Den kan simpelt hen ikke forlade den! Saasnart den nemlig fra sin „Sølvtrone" berører Messingpladen nedenunder, faar den et elektrisk Stød og farer sammen. Hvorfor? Dens fugtige Krop leder Elektriciteten og foranlediger — ligesom ved et Batteri — en „Kortslutning" mellem de to Metaller, Sølv og Messing. Et saadan elektrisk Stød gør ondt paa Larven. Det drejer sig her kun om en ganske ubetydelig Strømstyrke. Men denne „lille Kraft" er ligesom andre . . .

. . . en af de Kræfter, som man i Almindelighed ikke bemærker

Her er det f. Eks. „Overfladespændingen", saaledes kaldet, fordi den virker paa Vandoverfladen som en Hinde. Kun et „Modtryk" kan overvinde den. Naalene kan ikke synke, naar de bliver lagt forsigtigt paa Vandet. Her ligger de foreløbig paa et Stykke Trækpapir . . . . . men dette suges hurtigt fuldt af Vand og synker. Naalene bliver imidlertid liggende paa Vandfladen som Baade og synker kun, hvis Naalespidserne gennemhuller „Vandhinden". Mens de svømmer, paavirkes de ogsaa af Jordmagnetismen. De indstiller sig som en Magnetnaal mod Nord

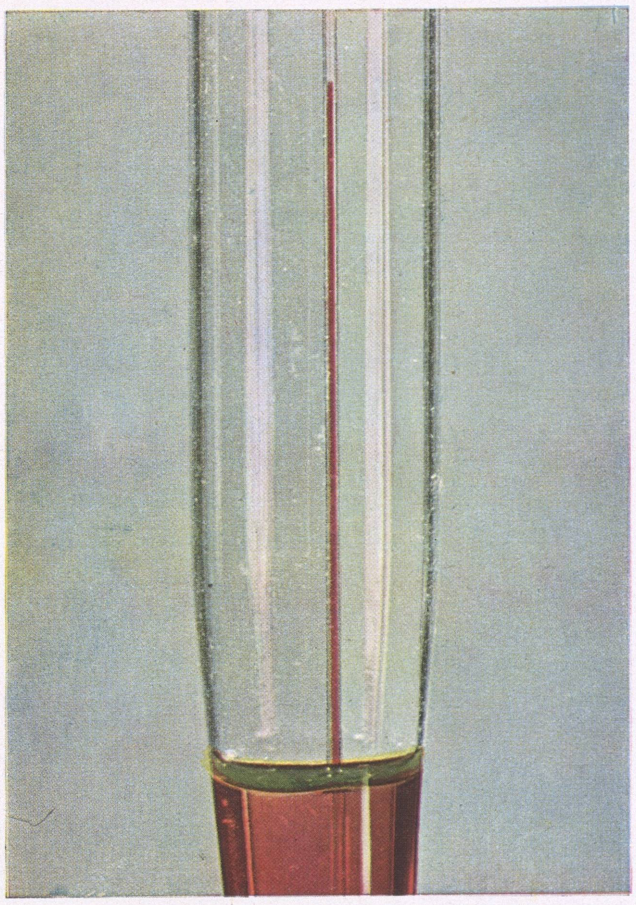
Lille Kraft - stor Virkning!

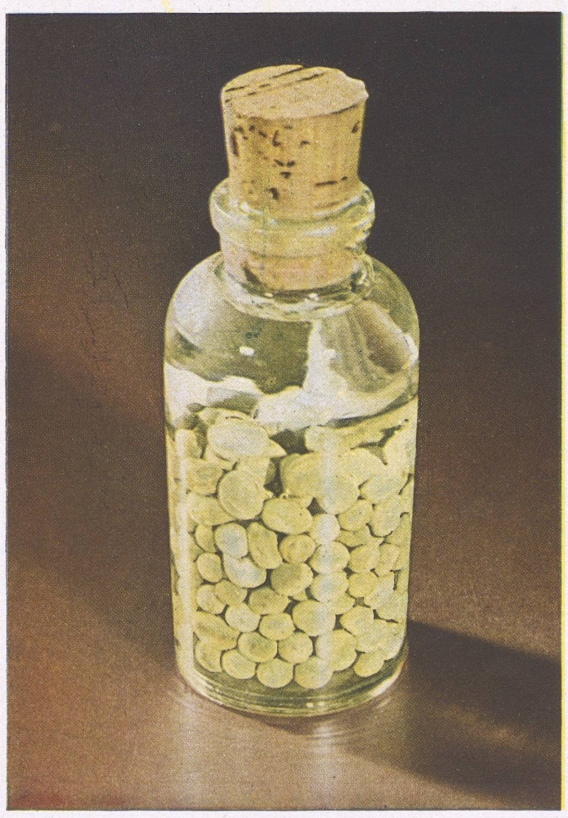
Af Jern bliver Kobber

Jernskruer og Søm overtrækkes i Kobbervitriolopløsning med Kobber. Det drejer sig her om en lille, men til Gengæld kompliceret kemisk Virkning af Kobbersaltet

„Haarøret" som Pumpe

De saakaldte „Kapillarer", smaa haarfine Rør, kan af egen Kraft opsuge Vædsker. Selv om denne Kraft kun er meget ringe, saa overvinder den dog Tyngdekraften

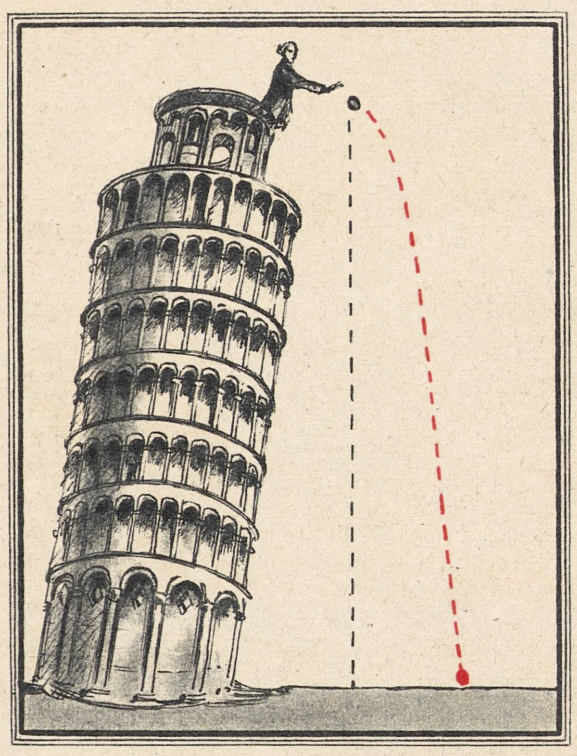

Ærter + Vand = Knaldperler

Nogle tørrede Ærter og noget Vand i en tilproppet Flaske er en meget farlig Blanding, der virker som en tidsindstillet Bombe. Ærterne buldner nemlig ud, og naar de saa ikke har Plads til at udvide sig mere, sprænger de Flasken. Den enkelte Ært har naturligvis ikke megen Kraft, men mange „Ærtekræfter" tilsammen giver en ret anselig „Sprængkraft"

Tyngdekraften og Omdrejningshastigheden hos et Legeme, der falder, demomstrerede Galilei omkring 1590, da han i Nærværelse af en stor Mængde Tilskuere lod en Sten falde ned fra Toppen af det skæve Taarn i Pisa. Ved Begyndelsen af Forsøget befinder Stenen sig længere borte fra Jordaksen end efter endt Fald, den har altsaa som Følge af Jordomdrejningen faaet en større Omdrejningshastighed mod Øst end den Del af Jordoverfladen, den faldt ned paa. Som Følge deraf er Stenen i Løbet af Faldet kommet Jordomdrejningen i Forkøbet og er ikke faldet lodret ned, men en lille Smule mere mod Øst. De faa Millimeter, der her blev maalt, var for Galilei et Bevis paa, at Jorden drejer sig

... og de tilsyneladende største Kræfter

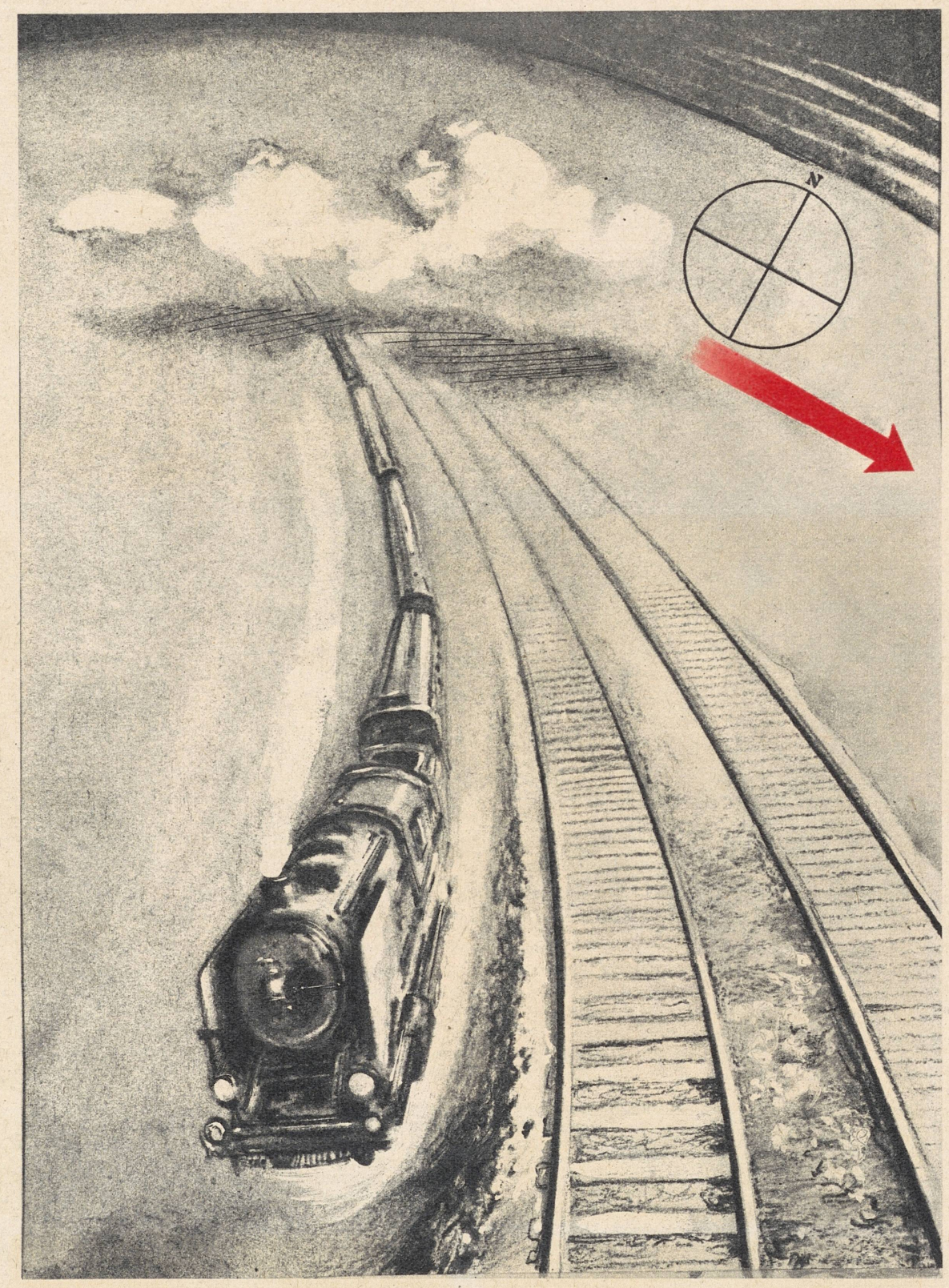
Tiltrækningskraften, som vi Jordboere mærker i Form af Tyngde, bevirker, at Jorden kredser om Solen og Maanen om Jorden. I Kraft af Tyngdeloven bindes alle Ting til Jorden. Men da alle Genstande paa Jordoverfladen deltager i Jordens Omdrejning fra Vest mod Ost, er de ogsaa selv i Besiddelse af en vis Omdrejningshastighed.

Omdrejningshastigheden er størst ved Ækvator og mindst i Nærheden af Polerne. Det vil man forstaa, naar man betænker, at en Genstand ved Ækvator maa tilbagelægge Rejsen omkring Jorden med betydelig Hastighed i Løbet af 24 Timer, medens et Objekt i Nærheden af Polerne har de samme 24 Timer til sin Raadighed og derfor kan foretage sin korte Rejse i et hyggeligt Bumletogstempo.

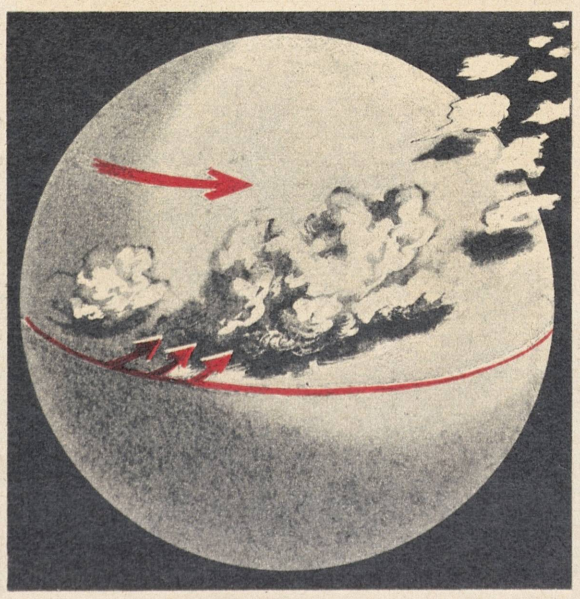
Jernbanetog, Skyer eller f. Eks. Floder bevæger sig paa Jorden i Retning af Polerne eller henimod Ækvator. Tog paa den nordlige Halvkugle, der kører mod Nord, maa tage Hensyn til, at det Underlag, de suser henover, har en aftagende Omdrejningshastighed. Floder paa den nordlige Halvkugle, der løber mod Syd og altsaa naar frem til Egne med større Omdrejningshastighed, bliver presset mod deres vestlige Bred. Her danner der sig sommetider stejle Skrænter. Den varme Luft, der strømmer fra Ækvator mod Nord, afledes i østlig Retning; den bestræber sig saa at sige paa at komme Jordomdrejningen i Forkøbet. Dette er ogsaa Grunden til de paa vore Breddegrader saa hyppigeVestenvinde.

Men selv Genstande, der stræber direkte imod Jordens Midtpunkt og altsaa i vore Øjne falder lodret ned, følger ikke blot Tyngdeloven. Deres Omdrejningshastighed er større ved Faldets Begyndelse end ved Slutningen, fordi deres Afstand fra Jordens Midtpunkt er størst i Begyndelsen. Denne Overvejelse fik Galilei til at stige op paa Taarnet i Pisa. En Sten, som han her lod falde ned, faldt ikke lodret ned, men viste en Afdrift mod Ost, fordi den paa Grund af den større Omdrejningshastighed, den havde oppe fra det høje Taarn, i Løbet af Faldet var kommet forud for Jordomdrejningen mod Ost.

Er det en stor Kraftudfoldelse, der har en ringe Virkning, eller en lille Aarsag, der fremkalder store Resultater? Hvem føler sig kaldet til at afgøre dette, naar Naturen med storslaaet Konsekvens lader Æblet, der ikke falder langt fra Stammen, falde efter den samme Lov, der dirigerer Planeternes Bevægelser.

Bliver Toget løftet af Sporet? Nej. Denne Tegning skal blot anskueliggøre Kampen mellem Tyngdekraften og Jordomdrejningskraften. Kører et Tog mod Nord, saa formindskes dets Afstand fra Jordaksen (naar Toget naar Nordpolen, vil denne Afstand være lig Nul). Medens Toget ifølge Inertiens Lov søger at bibeholde sin egen Omdrejningshastighed, aftager Omdrejningshastigheden hos det Underlag, det kører paa. Skinnerne maa sørge for en Udligning og holde Toget, der drages mod Øst, fast paa Skinnerne. Den østlige Skinne slides stærkere. Kører Toget mod Syd som paa vort Billede, har det Tendens til ikke at kunne følge med i Jordomdrejningen, Skinnerne maa derfor saa at sige rive det med mod Øst, mens det suser af Sted, og den vestlige Skinne slides stærkere. Faktisk har man paa Strækninger, der gaar næsten direkte Nord—Syd eller Syd—Nord, kunnet paavise et let Slid paa de paagældende Skinner

Vestenvindene dominerer. Naar Luften over de hede Egne omkring Ækvator er opvarmet og, idet den stiger op, strømmer mod Nord for at dale ned mod Jorden paa vore Breddegrader, har den paa Grund af sin i Begyndelsen større Omdrejningshastighed en Tendens til at bevæge sig i østlig Retning. Derfor er Vestenvindene de hyppigste hos os. Ogsaa Havets Strømninger er underkastet Lovene for den Omdrejningshastighed, de har ved deres Opstaaen

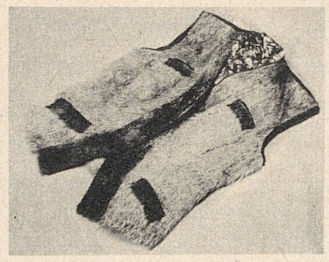
Om Morgenen den korte Sportpels, der taaler at slides og dertil — naar det er koldt — en Kyse

Om Eftermiddagen, til Visitter, til Caffeen, en Ozelotkaabe med Nutriabesætning

En Sølvrævsmuffe, der samtidig er Haandtaske

Følskindsvest til Vintersport

Lammeskindssko til Spadsereture om Vinteren

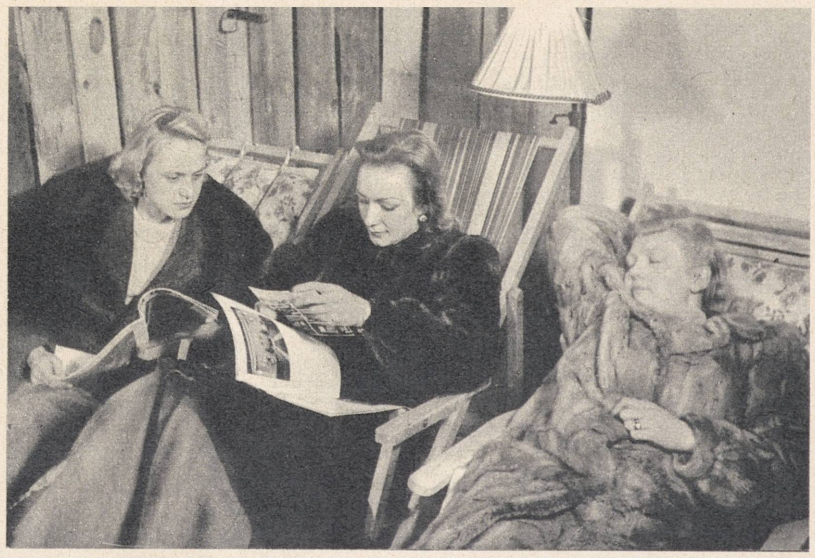

Om Aftenen
en hellang Cape, der bestaar af 7 smalle Sølvræve paa Silkefløjl

Fra Morgen til Aften

Den store Mode i Aar:
Pelskyse, der passer til Kaaben, her Ræv

Og om Natten
benytter man den varmest mulige Kaabe i Beskyttelsesrummet

Hvedebrødsdage paa Isen

Maxi Herber og Ernst Baier ved Begyndelsen af deres Løbebane: Fra den første Dag aftog de utrættelig fat paa at give deres Parløb den nødvendige og uundværlige Harmoni

I Vinteren 1933/34 holdt den tyske Skøjteløbsmester Ernst Baier Udkig blandt de yngste for at opdage nye dygtige Kræfter til Vinterolympiaden i 1936 i Garmisch. Efter nogle Prøveløb med begavede unge Piger prøvede han ogsaa et Parløb med den 13aarige kvindelige tyske Skøjteløbsmester Maxi Herber . . . og begge følte straks, at de i alle Figurer instinktivt indstillede sig paa hinanden. Forsøgene blev gentaget, og kort Tid efter spurgte den 26aarige Ernst Baier den lille Maxi, om hun ikke kunde tænke sig for Alvor at træne med ham til Parløb.

Selvfølgelig havde Maxi stor Lyst dertil. Stor Lyst — naaja! Ernst Baier kunde ikke lade være med at smile lidt lumsk. Han vidste, at det ikke saa meget kom an paa Lærelyst som paa en metodisk Alvor, paa uhyre sejg Viljestyrke. Men den havde han jo! Og nu begyndte der en haard Skole. Alt afhang af disse Timer, Dage og Maaneder, af at kunne bide Tænderne sammen, naar det gjaldt, af den evige Gentagelse og stadige Øven.

Aldrig har Ernst Baier nævnt et Ord om, hvor mange Gange han har været nødt til at indgyde Maxi nyt Mod og tvinge hende til at holde ud. Men det fortryllede Blik og den absolutte Lydighed, hvormed hun kort Tid efter startede Parløbet med ham i Svejts, røbede for den indviede, at her arbejdede et Par sig sammen, behersket af een og samme Vilje. Ved Parløbet i Vinteren 1936 naaede begge for første Gang Rangen som Verdensmester! Og indtil nu har de bevaret denne. Maxi voksede til, og nu har hun giftet sig med den Mand, der i Løbet af 7 Aar har vaaget over alle hendes Skridt, hendes Aandedræt, hendes Arbejde og hendes Hvile. 48 Timer efter Brylluppet gled Parret paa Skøjter den over den Bane i Friedrichshain, hvor Ernst Baier en Gang havde opdaget den lille Piges uhyre Begavelse som Skøjteløberske.

Nu har de fundet hinanden! Først var de knyttet sammen gennem Sporten til et harmonisk, uadskilleligt Par, nu har de ogsaa som Mennesker fundet hinanden

Hvis...

...der ikke mere fandtes Kvinder i Verden!

af Anton Sailer

Midt i Maaneden gik Hr. Madsen i meget daarligt Humør paa Kontoret. Hans Kone havde ikke lagt Morgenavisen til venstre for hans Kaffekop, men — nu igen! — lagt den paa højre Side af Koppen. Madsen var ingen Pedant, men der skal nu en Gang være Orden i al Ting, og derfor var han bandende og skældende gaaet hjemmefra og havde med en Ed ønsket Alverdens Kvinder ned i det sorteste Helvede. Paa Kontoret fik han et nyt Anfald af Raseri. Hans Privatsekretær var ikke kommet endnu! Heller ikke ved Middagstid havde hun vist sig. Han ringede Bogholderen op. Manden sagde med skælvende Stemme, at der indtil nu overhovedet ikke havde indfundet sig nogen kvindelig Arbejdskraft. Petersen var kommet tre Timer for sent og paastod, at han pludselig ikke havde kunnet finde sin Kone. Ogsaa hans Naboerske, ja alle Kvinder skulde være forsvundet fra Huset. Man havde i Mellemtiden telefoneret rundt omkring, men ingen Steder havde der meldt sig en Kvinde! Madsen ringede af og strøg sig over Panden.

Først ringede han hjem, men hverken Konen eller Pigen meldte sig. Saa ringede han til alle sine bekendte, til sine Forretningsvenner, ja, selv til vildtfremmede Mennesker og til sidst til Politiet.

Politiet tilstod ligesom alle de andre, at alle Kvinder var forsvundet, men indrømmede ikke, at det stod over for en Gaade. Madsen skælvede — hans frygtelige Ønske var gaaet i Opfyldelse.

Aviserne udbasunerede Begivenheden: „Ingen Kvinder mere! Verden uden Kvinder! Min, din, hans, vore Koner er forsvundet! ! !"

„Gud ske Lov!" hørte man en lettet sukke.

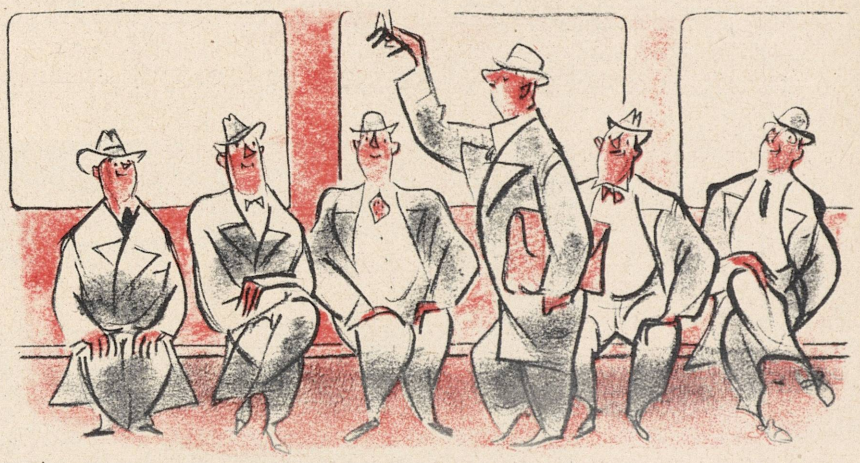
Midt i Maaneden fandtes der ikke mere en eneste Kvinde. Det var fantastisk dejligt: Hele Verden tilhørte Mændene — alt stod dem aabent — ogsaa Telefoncellen!

Da der ikke mere fandtes Held I Kærlighed, havde alle naturligvis Held i Spil

„Gud ske Lov!" tænkte alle Mandfolk

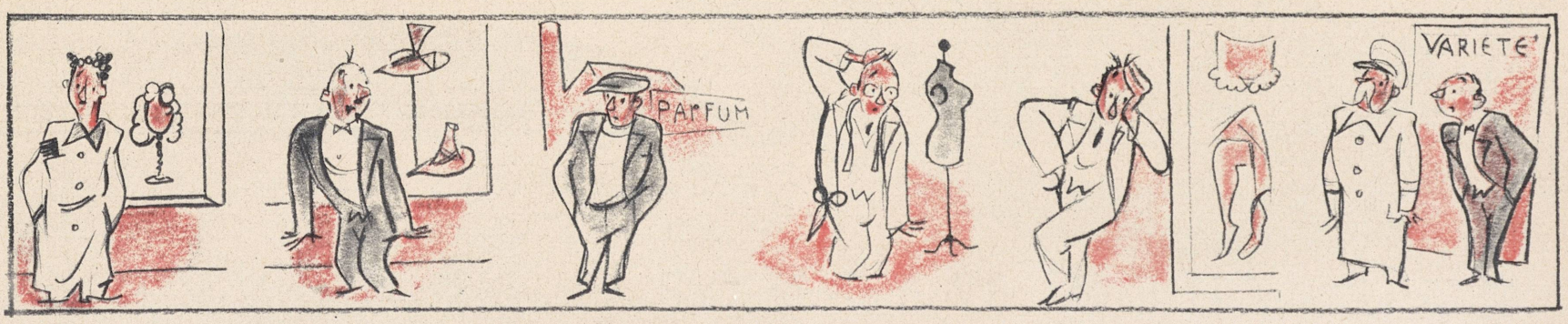
efter den første Forskrækkelse. Endelig fri! Et Lettelsens Suk gik hen over Verden. Denne Harmonie blev kun forstyrret af nogle enkelte Pjok. Disse Tossehoveder, som aabenbart var forelskede, løb rundt i Gaderne og raabte hylende og jamrende den elskedes Navn: „Musse, hvor er Du? Søde lille Musse dog." Mange Nætter i Træk hørte man deres Jamren og Klage mellem Husrækkerne. Men alle andre var ved godt Mod. De lod alting hjemme ligge hulter til bulter og spiste og drak og sov, naar det passede dem. De levede som Græsenkemænd og morede sig, som de havde Lyst til. De morede sig — d. v. s. der var jo rigtignok det ved det, at det pikante ved Sagen, de smaa Eskapader, det var der ikke mere noget, der hed! Og der skete det utrolige:

I Sporvognen behøvede man ikke mere at rejse sig for at gøre Plads for nogen — man behøvede altsaa heller ikke mere at lade, som om man sov!

Alle Mænd var tro!

De var de Kvinder, som de under en eller anden Form havde været knyttet mere intimt til, saa tro som Guld. Men de kunde jo ganske vist heller ikke være andet. I den Henseende savnede man naturligvis Kvinderne, men ellers levede man flot videre. Der var mange Mænd, som

Frisør- og Modesaloner, ja hele Fabrikker laa stille, Skræddere, Kunstnere, Varietékunstnere o. s. v.

levede op. De forkuede og forgræmmede fik et aabent og frejdigt Blik, lo og var altid i straalende Humør. Tøjet blev naturligvis støvet og krøllet, og Stubbe og Skæg voksede vildt — men hvor følte man sig storartet tilpas! Man spyttede og teede sig af Hjertens Lyst.

Men der var mange, der begyndte at knurre!

Det var alle de arme Djævle, som ganske simpelt var blevet brødløse uden Kvinderne. Hvem interesserede sig vel for Moder og Silkestoffer, og hvem havde Brug for Pudder, Kosmetik o. s. v.? Disse stakkels Fyre blev højrøstede og generende og gjorde Politiet ansvarlige for Ulykken. Politiet! Det bestræbte sig febrilsk for i alt Fald at skaffe een Kvinde til Veje. Fem af de bedste Detektiver trak i dette Øjemed i Kvindeklæder, men fremkaldte hermed blot Oprør i Gaderne, da alle styrtede sig over dem. Det udviklede sig til en hel Kamp, som efterlod nogle afrevne Pjalter og Hundreder af blodige Ansigter. Der blev nu udrustet Ekspeditioner.

Flyvere gennemsøgte alle Verdensdele

De lærde begav sig paa Vej, Nordpolen og Sydhavsøerne blev rodet igennem, og hvad den ene hverken fandt i Afrika eller i Urskoven, søgte den anden lige saa forgæves i sit eget Hus. Der var Mænd, som absolut ikke kunde faa det ind i Hovedet, at deres egen Kone ikke var der mere. Derfor søgte de efter hende i Kælderen og paa Loftet. Disse barnagtige Fæhoveder levede virkelig i den Tro, at deres Koner blot havde skjult sig for Sjov. Madsen selv gik omkring og følte sig i al Hemmelighed som en Gud. Han var Skyld i det hele, haha! Han havde tryllet Kvinderne væk! Men en skønne Dag læste han en Plakat og stivnede. En vis Hr. Maier paastod: „Det er mig, der har fjernet Kvinderne fra Jorden! Jeg havde Magt til det!" Madsen gik hen til det annoncerede Møde — og traf der Hundreder af Mænd, der ligesom han gjorde Hr. Maier Rangen stridig. Der var ikke en eneste af dem, som ikke havde forbandet Kvinderne, og mange var endog endnu stolte af det.

De takkede deres Skæbne for de mange store Fordele, som alle Mænd nu nød godt af. Men der var ogsaa mange, der indrømmede deres Forbandelser, og nu aabenlyst viste, at de fortrød det. De anklagede sig selv, rev sig i Haaret og sønderrev deres Klæder. Og mange andre blev i den Grad grebet af deres Iver, at der efterhaanden i Byens Gader dannede sig en Strøm af Flagellanter og bodfærdige, som drog rundt og overalt fik ny Tilstrømning. De illustrerede Tidsskrifter bragte i lang Tid stadig ny og skrækkelige Billeder. Men Interessen herfor tabte sig snart. Enhver havde nok i sine Sorger! Det var forlængst forbi med alle Glæder!

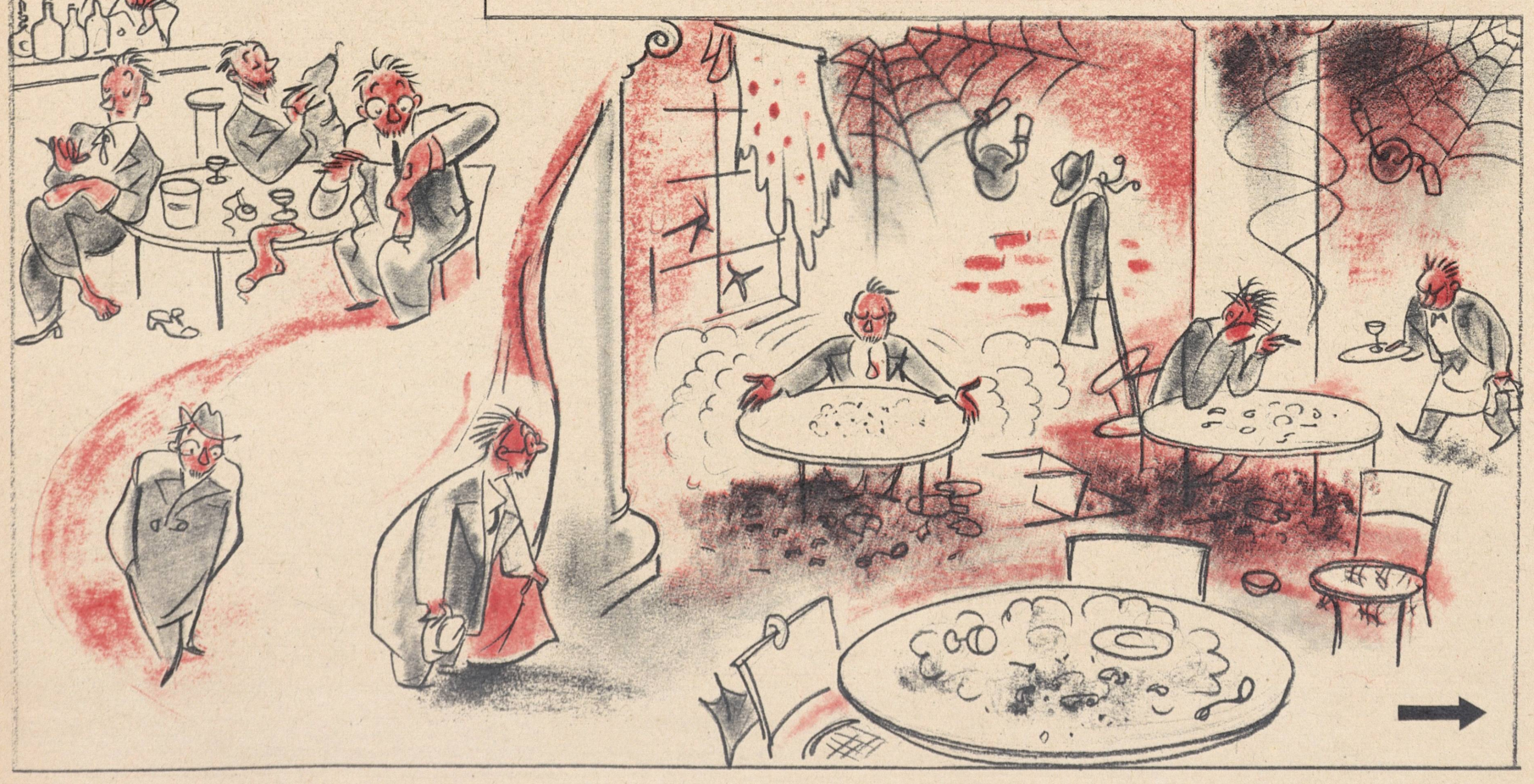
Det saa meget hurtig trøstesløst ud i Lejlighederne. Det morede Mændene endnu mere end før at tage alting fra hinanden, og da der nu ikke mere var en Kone, der sørgede for at faa alting lavet i Stand igen, flød baade Støvsuger, Radioapparater, Ure o. s. v. omkring i en frygtelig Tilstand

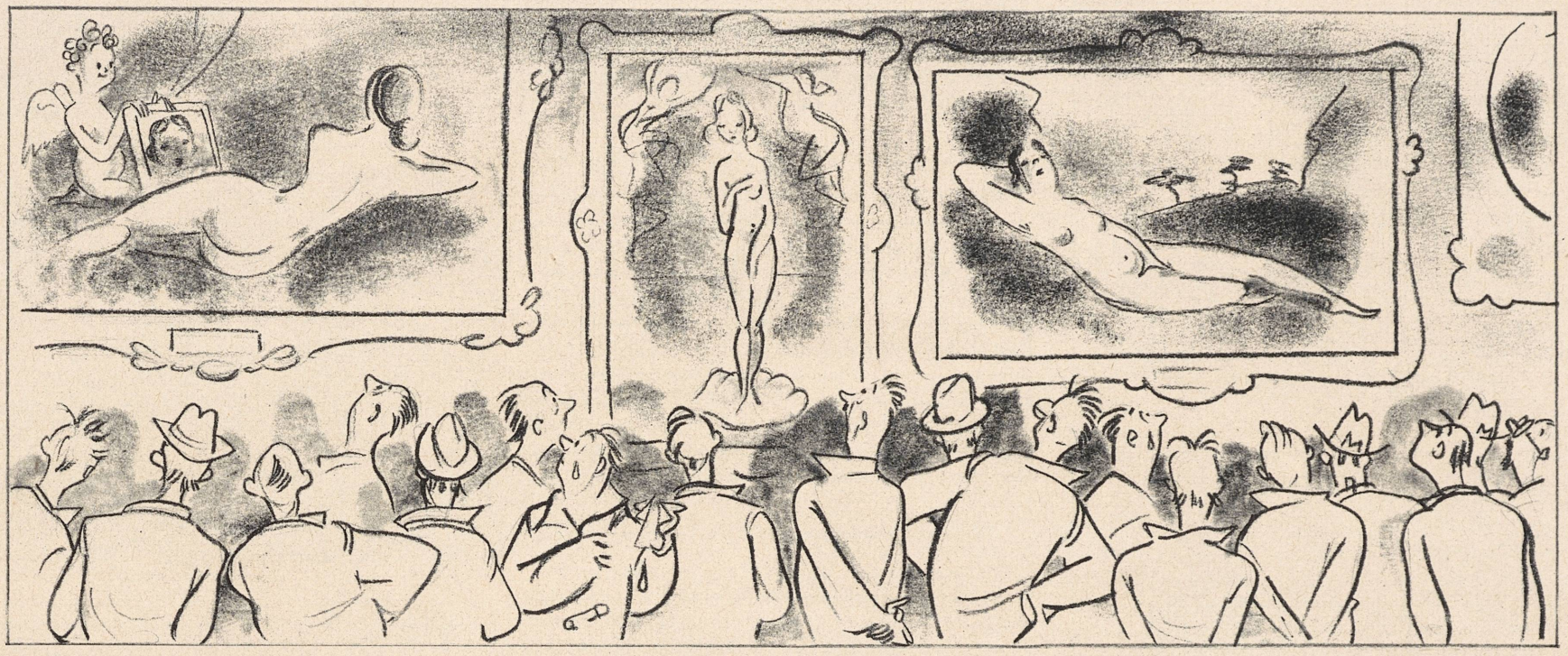
Den mest indgroede Pebersvend havde gerne giftet sig med den første den bedste, ja med en hvilken som helst Kvinde!

Men der fandtes jo nu ingen. Efterhaanden bredte der sig Gru og Rædsel overalt. Der maatte se frygteligt ud i Lejlighederne. Ingen, der ikke var nødt til det, gik nogensinde hjem. Alle Hoteller var overfyldte af trættekære og forbitrede Mandfolk. Det blev fra Dag til Dag vanskeligere at faa mandlig Betjening til Trods for den vanvittig høje Løn. Folk vidste ikke mere, hvad de skulde gøre med alle deres Penge. Før havde de købt Strømper. Dameundertøj, Pelse, havde pudset og pyntet sig selv, havde ogsaa haft Udgifter til deres Børn. Til Børn!

Der eksisterede ingen Børn mere!

De smaa Drenge var blevet voksne, og naar de spurgte om, hvordan de var kommet til Verden, vidste Fædrene endnu mindre end før, hvad de skulde svare herpaa. Mange haabede paa, at Eventyret om Storken pludselig skulde blive til Virkelighed. Der fremstod lærde og Svindlere. De paastod alle, at Menneskehedens fortsatte Be-

I Museerne gik det frygteligt til . . .

staaen trods alt var sikret. Man hviskede om Forsøg med Abebabyer, af hvilke allerede to havde bestaaet Examen ved en højere Skole med godt Resultat. Og andre bestræbte sig for at opfinde den Robot, som automatisk forplantede sig videre af sig selv.

Der gaves ingen Rekreation mere!

Der fandtes ikke mere Kunstnere, da man ikke mere fik et Kvindesmil til Tak, og Teatrene stod lukkede, da de forklædte Skuespillere blev pebet ud af Tilskuerne, som var rasende over at føle sig bedraget. En Tid lang var der stor Tilstrømning til de gamle Film, hvori man endnu kunde se Kvinder, men efterhaanden kunde Nerverne ikke mere holde til dette Syn. Og efter at Tilskuerne ofte allerede under Forestillingerne havde begaaet Selvmord i Rækkevis, maatte man lukke alle Biografer. Det maa ogsaa bemærkes, at alle Sportspræstationer gik katastrofalt tilbage, og der blev knapt nok udført noget, som krævede Mod og Behændighed.

. . . den opildnende Kraft manglede

Den ulykkelige Verden levede apatisk videre. De Mænd, som endnu børstede Tænder eller endog barberede sig, kunde man let tælle. Madsen gik det paa samme Maade som alle de andre. Han hadede maaske endnu mere sig selv, end de andre gjorde. Hans Klædedragt bestod nu kun af Laser, der blev holdt sammen af Sikkerhedsnaale. Paa sin Kones Fødselsdag hændte det ham en Gang, at han vilde købe Blomster. Men der fandtes ingen Koner mere, der sad paa Gaden og solgte Blomster. Saa stjal han Roser i en Park, men den underlige Maade, hvorpaa Mændene betragtede ham, fik ham til at rødme, og beskæmmet kastede han Blomsterne væk. Hans Forretning, som han havde været saa stolt af, var forlængst gaaet fallit. Det var ikke noget at skamme sig over, for alt gik jo i Smadder, der var ingen mere, der købte en Bil, Skibene sejlede ikke mere, ja, selv det elektriske Lys og Vandledningerne var mange Steder sat ud af Funktion. Mændene sad i Knejperne og strikkede og stoppede Strømper med et idiotisk Smil om Munden. Men der var ogsaa Cafeer, hvor Støvet laa i Dyngevis, og disse Cafeer med deres Gæster, som slove og snavsede sad og døsede hen, var et afskyeligt, rystende Syn.

Efterhaaden døde Byerne ud

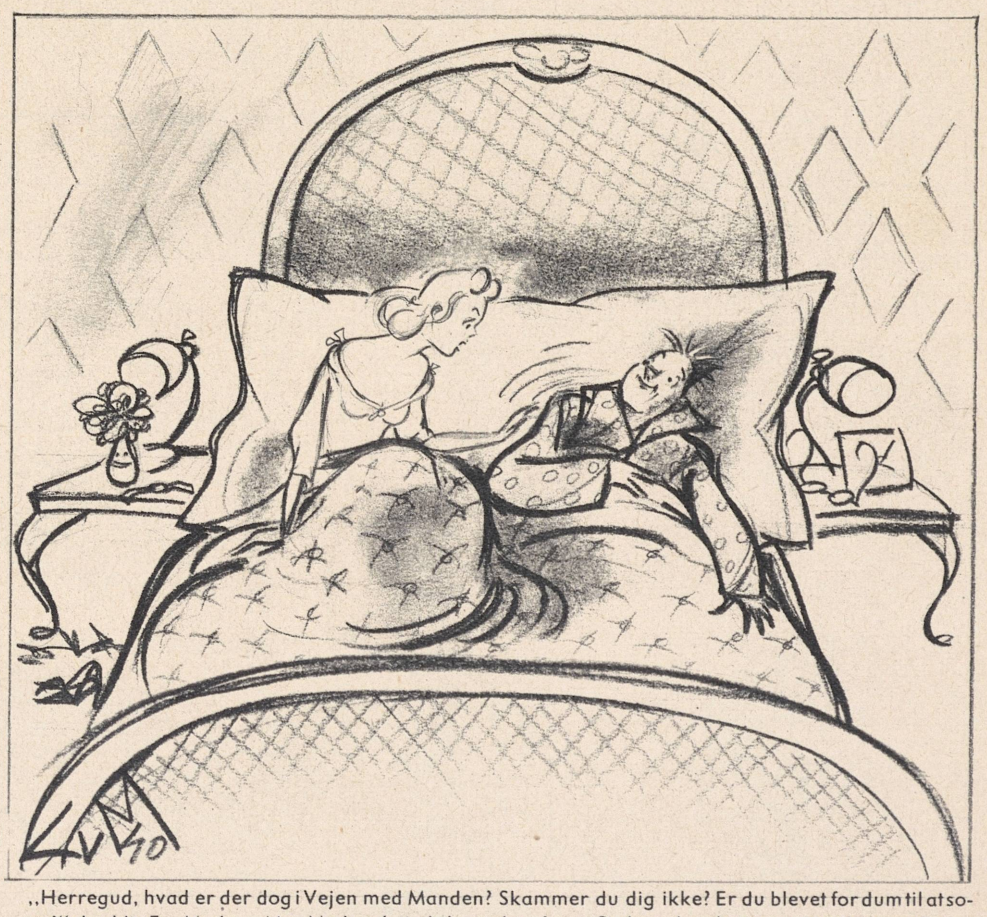
Al Konserves var spist op, og nye Varer gaves der ikke. Man sultede! Den eneste Bygning i Madsens By, hvor der endnu var Liv og Røre i, var et Museum. De besøgende stimlede sammen om de gamle Mestres Venusbilleder. Ærværdige Oldinge græd, Generaldirektører, der tidligere havde optraadt med isnende Kulde, talte i poetiske Vendinger og med Graad i Stemmen om den „vidunderlige Kvinde", og Politiet maatte beskytte Kunstværkerne med Vaabenmagt.

Madsen levede af Rødder

Der var nu udbrudt Pest i Byen, og Madsen havde lige kunnet redde sig ud af den og sov i en ensom Hule i Bjergene. Hans Venner var Krager og Gribbe. Hans Leje var haardt, de bare Sten. Hvormange mon der vel endnu levede som han paa lutter Sten? Fortvivlet raabte han sin elskede Kones dyrebare Navn ud i Nattens Mørke. Saa faldt der pludselig et rosenrødt Skær over ham — med et Ryk forsvandt hans stenhaarde Pude og . . . endnu fyldt af den rædselsfulde Drøm saa han op i sin Kones Ansigt.

Madsen levede som et Menneske i Stenalderen. Hans Hovede hvilede paa den haarde Sten, der tjente ham som Hovedpude

„Herregud, hvad er der dog i Vejen med Manden? Skammer du dig ikke? Er du blevet for dum til at sove?" skældte Fru Madsen. Men Madsen lyttede henrykt — hvert Ord var den skønneste Musik i hans Øren!

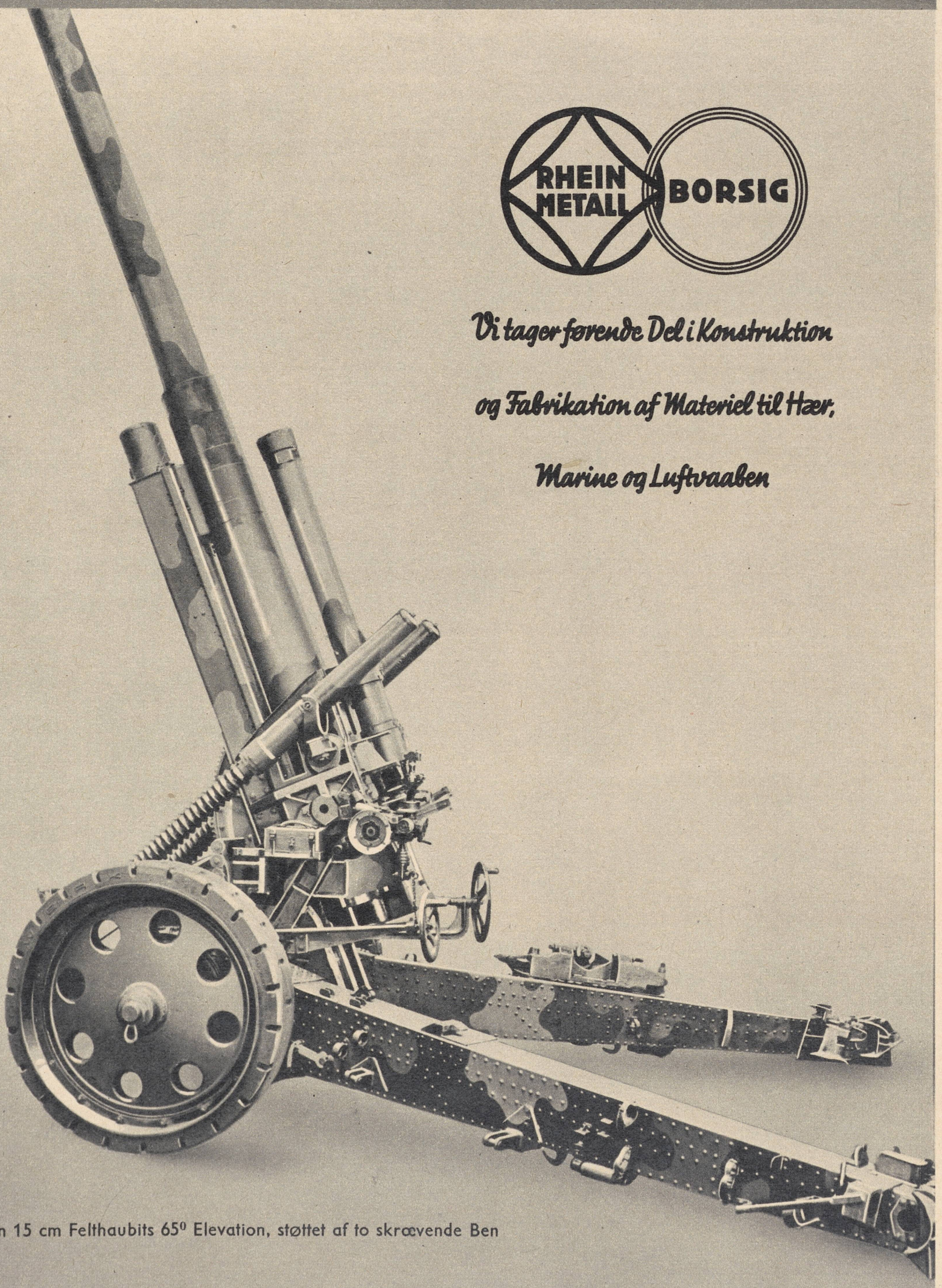
SIGNAL Nr 16, I. Aargang, 2. November-Hefte 1940 / Udkommer 2 Gange mdl. Chefredaktør Harald Lechenperg / Forlag og Tryk: Deutscher Verlag, Berlin SW 68, Kochstraße 22–26 / Alle Rettigheder forbeholdes / Entered as second class matter at the Postoffice at New York, N. Y. / Printed in Germany

RHEIN METALL BORSIG

Vi tager førende Del i Konstruktion

og Fabrikation af Materiel til Hær,

Marine og Luftvaaben

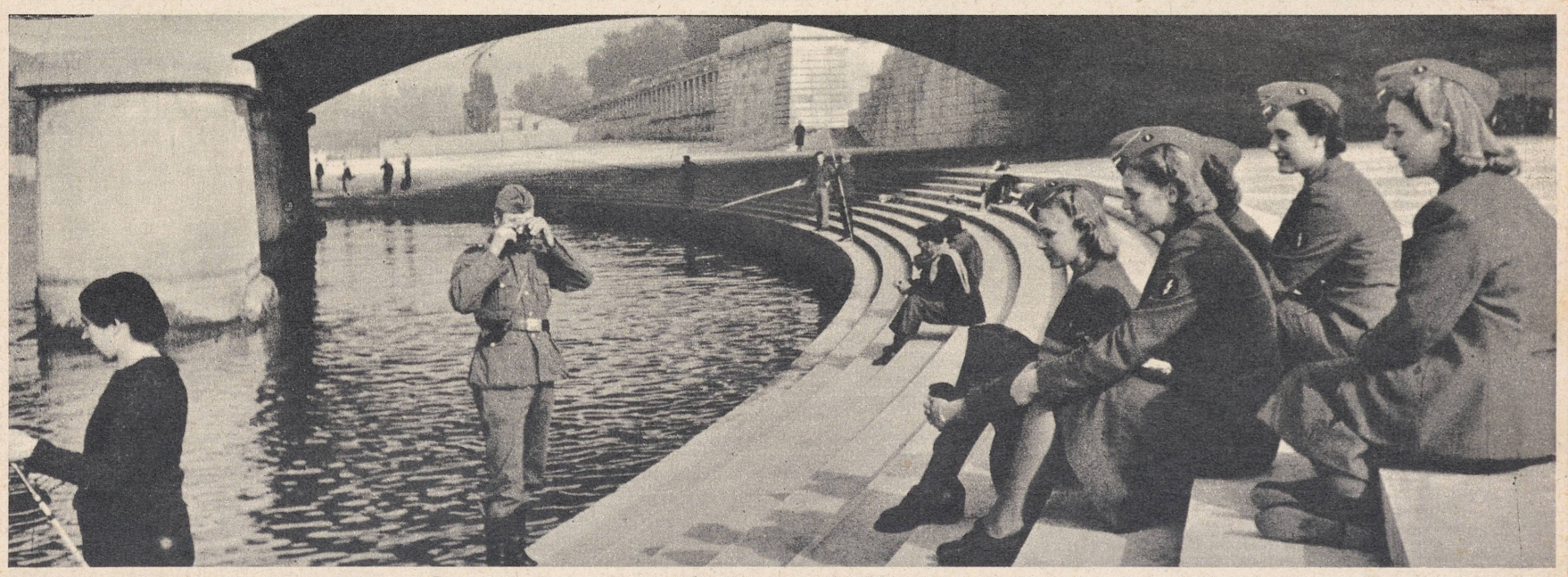

En 15 cm Felthaubits 65⁰ Elevation, støttet af to skrævende Ben

RHEINMETALL-BORSIG

AKTIENGESELLSCHAFT BERLIN DÜSSELDORF SÖMMERDA

Unge tyske Piger i Paris De arbejder som Assistenter i Telefonefterretningstjenesten i Kommandanturen i Paris. Kammerater i Hæren instruerer dem om deres daglige Arbejde, og efter Fyraften viser de dem rundt i Paris — hvor der ofte tages et lille Billede